

HET GEHEILIGDE LEVEN

ELLEN G. WHITE

HET
GEHEILIGDE
LEVEN

© copyright 2011
Herdruk: april 2011

Uitgegeven door de
Ellen White Stichting.

HET GEHEILIGDE LEVEN.

door

Ellen G. White

Inhoud

Voorwoord	5
Het contrast tussen ware en onware theorieën	6
De matigheidsbeginselen van Daniël	14
Beheersing van de eetlust en de hartstochten	19
De vurige ogen	26
Daniël in de leeuwenkuil	32
Daniëls gebeden	35
Het karakter van Johannes	40
Het dienstwerk van Johannes	46
Johannes in ballingschap	53
Een christelijk karakter	61
Het voorrecht van de christen	68

Voorwoord:

EEN WOORD AAN DE LEZER

Onder het opschrift “Heiligmaking” verscheen in de Review and Herald van 1881 een serie van elf artikelen van de hand van Ellen G. White. Terwijl ze schreef op grond van een diepe ervaring in de dingen Gods, en verlicht door de Heilige Geest, ging ze diep in op de beginselen van ware heiligmaking, en stelde deze tegenover verschillende ongezonde, hoewel populaire theorieën over dit onderwerp.

Kort hierop werden deze artikelen gebundeld in een brochure, onder de titel “Bijbelse Heiligmaking”, en verschenen in 1889 als nummer van de Bible Students’ Library. In 1937 werd deze materie weer uitgegeven onder de huidige titel “Het Geheiligde Leven”, met toevoeging van een paragraaf uit “Prophets and Kings”. In deze vorm en in vele herdrukken heeft dit werkje duizenden levens verrijkt.

De Ellen G. White’s Publications juli, 1956.

HOOFDSTUK - 1

HET CONTRAST TUSSEN WARE EN ONWARE THEORIEËN

De heiligmaking waar de Bijbel over spreekt heeft betrekking op de hele mens geest, ziel en lichaam. Hier vinden we de enig juiste gedachte van volkomen toewijding. Paulus bidt dat de gemeente in Thessalonica deze zegen zal ervaren. “De God des vredes zelf heilige u geheel en al; en uw geheel oprechte geest en ziel en lichaam worde onberispelijk bewaard tot de komst van onze Heer Jezus Christus.” 1 Thes.5:23.

In de godsdienstige wereld bestaat een gedachte over heiligmaking die onjuist is, en die een gevaarlijke invloed heeft. In vele gevallen bezitten zij, die beweren geheiligd te zijn, niet de ware heiligmaking. Hun heiligmaking bestaat uit praten en het dienen van het eigen ik. Zij, die werkelijk zoeken naar een volmaakt christelijk karakter, zullen nooit de gedachten koesteren dat ze zondeloos zijn. Hun leven mag zonder blaam zijn, ze mogen levende getuigen zijn van de waarheid die ze hebben aanvaard, maar hoe meer ze hun geest oefenen zich te richten op het karakter van Christus, en hoe meer ze gelijken op Zijn goddelijk beeld, des te helderder zullen ze Zijn vleekeloze volmaaktheid ontdekken, en des te meer zullen ze zich bewust zijn van hun eigen gebreken.

Wanneer mensen beweren geheiligd te zijn, geven ze overvloedige bewijzen dat ze nog ver van die toestand verwijderd zijn. Ze zien hun eigen zwakheid en leegheid niet. Ze denken dat ze het beeld van Christus weerkaatsen, omdat ze Hem niet werkelijk kennen. Hoe groter de afstand is tussen hen en hun Heiland, des te rechtvaardiger zijn ze in eigen ogen.

Terwijl we boetvaardig en in nederig vertrouwen stilstaan bij het leven van Jezus, die door onze zonden werd doorboord en met onze zorgen werd belast, kunnen we leren in Zijn voetstappen te gaan. Door op Hem te zien worden we veranderd naar het goddelijk voorbeeld. En wanneer dit werk in ons plaatsvindt, zullen we ons niet beroemen op onze gerechtigheid, maar we zullen Jezus Christus verheffen, door in onze hulpeloosheid aanspraak te maken op Zijn verdiensten.

EIGEN GERECHTIGHEID VEROORDEELD

Onze Heiland veroordeelde eigen gerechtigheid. Hij onderwees Zijn discipelen dat de meest verheven vorm van godsdienst zich openbaart in een rustige, onopvallende handelwijze. Hij waarschuwde ze hun daden van weldadigheid in stilte te doen en niet in het openbaar om door mensen geprezen of geëerd te worden, maar tot eer van God, die hen later zou belonen. Als ze hun goede daden zouden doen om door de mensen geprezen te worden, zou hun hemelse Vader hen niet belonen. De volgelingen van Christus werden onderricht niet te bidden om door de mensen gehoord te worden. “Als gij bidt, ga in uw binnenkamer, en uw deur gesloten hebbende, bid tot uw Vader die in het verborgen is; en uw Vader, die in het verborgen ziet, zal u in het openbaar vergelden.” Matt.6:6. Dergelijke uitspraken uit de mond van Christus tonen aan dat Zijn goedkeuring niet rustte op die uiting van vroomheid, welke de Farizeeën kenmerkte. Zijn bergprediking toonde aan dat goede werken een edele betekenis krijgen en dat ware eredienst een weldadige uitwerking heeft, wanneer dit alles boetvaardig en nederig gebeurt. Een zuivere drijfveer heiligt de daad.

Ware heiligmaking is een volkomen instemmen met de wil van God. Opstandige gedachten en gevoelens zijn overwonnen, en de stem van Jezus verwekt een nieuw leven, dat zich uitstrekt tot het hele wezen. Zij, die werkelijk geheiligd zijn, zullen geen eigen maatstaf bepalen voor goed en kwaad. Ze zijn niet fanatiek of eigen gerechtigd, maar ze zien op zichzelf, bevreesd dat ze, ondanks de hun gegeven belofte, niet zullen beantwoorden aan de voorwaarden waarop de beloften zijn gebaseerd.

GEVOEL IN DE PLAATS VAN HET VERSTAND

Velen die voorgeven geheiligd te zijn, weten niets van het werk van genade aan hun harten. Wanneer ze op de proef gesteld en getest worden, zijn ze als de zelfgerechtigde Farizeeër. Ze dulden geen tegenspraak. Ze schakelen verstand en beoordeling uit, en vertrouwen volledig op hun gevoel, terwijl ze hun aanspraken op heiligmaking baseren op gevoelens die ze eenmaal hebben bespeurd in hun leven. Ze zijn koppig en verdorven

in het vasthouden van hun aanspraken op heiligheid. Ze gebruiken veel woorden, maar dragen geen kostelijke vruchten als bewijs daarvan. Deze zogenaamde geheiligde personen bedriegen niet alleen zichzelf door hun pretentie, maar ze oefenen ook een verderfelijke invloed uit op hen, die ernstig verlangen te leven naar de wil van God. Men kan hen steeds weer horen zeggen: “God leidt mij! God onderricht mij! Ik leef zondeloos!” Velen, die in aanraking komen met deze geest, ervaren iets duisters en geheimzinnigs, wat ze niet kunnen begrijpen. Maar dit alles heeft niets van het voorbeeld van Christus, het enig juiste Voorbeeld!

Bijbelse heiligmaking bestaat niet uit sterke emoties. Hierdoor worden velen op een dwaalspoor gebracht. Ze richten zich naar hun gevoel. Als ze zich gelukkig en verheven voelen, beweren ze geheiligd te zijn. Blijde gevoelens ofwel de afwezigheid van blijdschap zijn niet het bewijs dat iemand al dan niet geheiligd is. Onmiddellijke heiligmaking bestaat niet. Ware heiligmaking is een dagelijks werk, dat voortgaat zolang men leeft. Zij, die met dagelijkse verzoeken hebben te kampen, die hun zondige neigingen overwinnen, en naar heiligheid van hart en leven zoeken, beroemen zich niet op heiligheid. Ze hongeren en dorsten naar gerechtigheid. Zonde komt hen als weerzinwekkend voor.

Er zijn er die beweren geheiligd te zijn en die geloofsbelijdenis doen precies als hun broeders. Het kan moeilijk zijn onderscheid te maken tussen beide groepen, maar toch bestaat er verschil. Het getuigenis van hen, die zich beroemen op zo'n verheven ervaring, zorgt ervoor dat de lieflijke geest van Christus zich terugtrekt uit een vergadering en dat er een verkillende invloed op de aanwezigen ontstaat. Zouden ze werkelijk zondeloos leven, dan zou hun aanwezigheid heilige engelen in de vergadering brengen, en hun woorden zouden echt als “gouden appels op zilveren schalen zijn.” Spr.25:11.

DE TIJD VAN BEPROEVING

Wanneer we in de zomer de bomen van een verafgelegen bos zien, bekleed met een prachtig groen kleed, kunnen we misschien niet het verschil ontdekken tussen de wintergroene en de winterkale bomen. Maar als de

winter nadert, en de vorst hen in zijn ijzige greep houdt, onderwijl de winterkale bomen berovend van hun prachtige bladeren, zijn de wintergroene bomen makkelijk te onderscheiden. Zo zal het ook zijn met hen, die wandelen in nederigheid en niet vertrouwen op zichzelf, maar bevend de hand van Christus vastklemmen. Zij, die vol zelfvertrouwen zijn en rekenen op hun volmaakte karakter, verliezen hun onrechte gewaad en gerechtigheid als de stormen van beproeving losbarsten. De ware rechtvaardigen, die God oprecht liefhebben en vrezen, dragen het kleed van Christus' gerechtigheid, zowel in voorspoed als in tegenspoed!

Zelfverloochening, zelfopoffering, weldadigheid, vriendelijkheid, liefde, geduld, kracht en christelijk vertrouwen zijn de dagelijkse vruchten die zichtbaar zijn in het leven van hen, die werkelijk met God verbonden zijn. Hun daden worden misschien niet aan de wereld bekend gemaakt, maar dagelijks strijden ze met de boze en behalen kostelijke overwinningen over verzoeking en zonde. Plechtige beloften worden vernieuwd en waar gemaakt door de kracht, die verkregen wordt door ernstig gebed en voortdurend waken. De enthousiasteling ontdekt de strijd niet van deze stille werkers, maar het oog van Hem, die de verborgenheden van het hart ziet, bemerkt goedkeurend elke poging die in onderworpenheid en zachtmoedigheid wordt gedaan. De tijd van beproeving zal het zuivere goud van liefde en geloof in het karakter openbaren. Wanneer beproevingen en benauwdheden de gemeente treffen, wordt de standvastige ijver en de warme genegenheid van de ware volgeling van Christus ontwikkeld.

Het doet ons leed dat zovele belijdende christenen misleid worden door de valse en bedrieglijke theorie dat ze volmaakt zijn. Het is zo moeilijk hen los te maken van dit bedrog en hen op de rechte weg te leiden. Ze hebben er naar gestreefd het uiterlijk voorkomen aangenaam te maken, terwijl de innerlijke versiering, de zachtmoedigheid en nederigheid van Christus ontbreekt. De tijd van beproeving zal over allen komen. Terwijl velen jarenlang dachten veilig te zijn, zullen dan ontdekken dat ze geen grondslag hebben. In veranderde omstandigheden openbaren sommigen, die pilaren in het huis van God leken te zijn, dat onder de laag verf of vernis er slechts rotte balken zijn. Maar de nederige van hart, die dagelijks de noodzaak inziet van verbonden te zijn met de eeuwige Rots, zal onbeweeglijk staan

temidden van de stormen van beproeving, omdat hij niet op zichzelf vertrouwt. “Ongeschokt staat het hechte fundament Gods met dit merk: De Here kent de Zijnen.” 2 Tim.2:19.

HET DRAGEN VAN NORMALE VRUCHTEN

Zij die moeite doen de aandacht te vestigen op hun goede werken, die voortdurend spreken over hun zondeloze staat en er naar streven hun godsdienstige verrichtingen op de voorgrond te plaatsen, bedriegen hun eigen ziel door dit te doen. Iemand die gezond is, die in staat is dagelijks zijn werk te doen in een opgewekte geest en die gezond bloed in de aderen heeft, vestigt niet ieders aandacht op zijn gezondheid. Gezondheid en levenskracht zijn de natuurlijke toestand van zijn leven. Daarom is hij zich nauwelijks bewust van dit rijke bezit. Zo is het ook met de ware rechtvaardige. Hij is zich niet bewust van zijn goedheid en vroomheid. Godsdienstige beginselen zijn de bron van zijn leven en gedrag geworden en het is voor hem even natuurlijk de vruchten van de Geest te dragen, als het is voor de vijgeboom om vijgen te dragen, of voor de rozestruik rozen voort te brengen. Zijn natuur is zo volkomen doordrongen van de liefde voor God en zijn medemensen, dat hij de werken van Christus volbrengt met een gewillig hart.

Allen die binnen de kring van zijn invloed komen, ontdekken de schoonheid en welriekendheid van zijn christelijk leven, terwijl hij er zichzelf niet van bewust is, want het is in overeenstemming met zijn gewoonten en neigingen. Hij bidt om goddelijk licht, en wandelt graag in dat licht. Het is zijn dagelijks voedsel de wil van zijn hemelse Vader te volbrengen. Zijn leven is met Christus verborgen in God. Toch beroemt hij zich hier niet op en schijnt er zich niet van bewust te zijn. God ziet vriendelijk neer op de nederigen en eenvoudigen die nauwgezet de voetstappen van de Meester volgen. Engelen worden tot hen aangetrokken en verblijven graag in hun nabijheid. Zij mogen dan als onwaardig over het hoofd gezien worden door hen, die zich beroemen op hun grote werken en zich verlustigen in het bekend maken van hun goede daden, maar hemelse engelen buigen zich vol liefde over de nederigen en omringen hen als een vurige muur.

WAAROM CHRISTUS VERWORPEN WERD

Onze Heiland was het Licht der wereld, maar de wereld kende Hem niet. Voortdurend was Hij bezig met daden van genade en deed het licht schijnen op ieders pad. Toch vestigde Hij niet de aandacht van hen, met wie Hij omging, op Zijn voorbeeldige deugdzaamheid, zelfverloochening, zelfopoffering en weldadigheid. De Joden hadden geen bewondering voor zo'n leven. Ze beschouwden Zijn godsdienst als waardeloos, omdat deze niet overeenkwam met hun maatstaf van vroomheid. Ze bepaalden dat Christus in geest en karakter niet godsdienstig was. Hun godsdienst bestond immers uit vertoon, bidden in het openbaar, en het doen van daden van liefdadigheid om bewondering te oogsten. Ze bazuinden hun goede dagen uit, zoals ook zij doen die zich beroemen op heiligmaking. Ze wilden, dat allen begrepen dat ze zonder zonde waren. Maar het leven van Christus was in lijnrechte tegenstelling met dit alles. Hij zocht geen gewin of ijdele eer. Zijn wonderbare daden van genezing werden verricht op een zo min mogelijk in het oog vallende wijze, hoewel Hij het enthousiasme van hen, die Zijn zegeningen ontvingen, niet kon weerhouden. Nederigheid en zachtmoedigheid karakteriseerden Zijn leven. Precies om Zijn eenvoudige wandel en onopvallende handelwijze, die in zo duidelijke tegenstelling waren met de hunne, weigerden de Farizeeën Hem te aanvaarden.

ZACHTMOEDIGHEID, EEN VRUCHT VAN DE GEEST

De kostbaarste vrucht van heiligmaking is zachtmoedigheid. Wanneer deze eigenschap de ziel beheerst, wordt het leven door haar invloed gevormd. Er is een voortdurend wachten op de Heer en een onderwerping aan Zijn wil. Het verstand legt beslag op elke goddelijke waarheid, en de wil buigt zich voor elk goddelijk gebod, zonder te twijfelen of te murmureren. Ware zachtmoedigheid verzacht en vertedert het hart en maakt de geest bekwaam het geschreven woord te begrijpen. Het brengt de gedachten tot gehoorzaamheid aan Jezus Christus. Het opent het hart voor het woord van God, zoals het hart van Lydia werd geopend. Het brengt ons met Maria als leerlingen aan de voeten van Jezus. "Ootmoedigen doet Hij

wandelen in het recht, en Hij leert ootmoedigen Zijn weg.” Ps.25:9.

De ootmoedige zal niet pochen. Evenals het kind Samuel bidt hij: “Spreek Heer; uw knecht hoort.” 1 Sam.3:9. Toen Jozua als bevelvoerder van Israël werd aangewezen, daagde hij alle vijanden van God uit. Zijn hart was gevuld met edele gedachten aangaande zijn verheven zending. Toen de boodschap des hemels tot hem kwam, plaatste hij zich echter in de positie van een klein kind, dat om leiding vraagt. “Wat zegt mijn Heer tot Zijn knecht?” Jozua 5:14

De eerste woorden van Paulus, nadat Christus hem was geopenbaard, luiden: “Heer, wat wilt Gij dat ik doen zal?” Hand.9:6.

Zachtmoedigheid in de school van Christus is één van de kenmerkende vruchten van de Geest. Het is een gave die door de Heilige Geest wordt bewerkstelligd, waardoor de bezitter ervan in alle omstandigheden zijn temperament kan beheersen. Wanneer de genade van zachtmoedigheid wordt gekoesterd door hen die van nature nors of opvliegend van aard zijn, zullen zij ernstig pogen deze karaktertrekken te onderwerpen. Elke dag opnieuw zullen ze aan zelfbeheersing winnen tot alles, wat in het oog van Jezus onaanvaardbaar is, overwonnen is. Ze worden gelijk aan het goddelijk patroon, tot ze de geïnspireerde raad kunnen opvolgen: “Wees snel om te horen, traag om te spreken, traag tot toorn.” Jak. 1:19.

Wanneer iemand beweert geheiligd te zijn, terwijl zijn woorden en daden vergeleken kunnen worden met een onzuivere bron die bitter water voortbrengt, kunnen we met zekerheid zeggen: die man is misleid. Hij moet de beginselen van het christelijk leven nog leren. Sommigen die voorgeven dienaars van Christus te zijn, hebben zo lang onvriendelijkheid gekoesterd, dat het lijkt alsof ze dit ongeheiligd element in hun karakter zijn gaan liefhebben en genoeg schein in het spreken van woorden die mishagen en prikkelen. Deze mensen moeten tot bekering komen voordat Christus hen als Zijn kinderen kan aanvaarden.

Zachtmoedigheid is een innerlijk versiersel, dat God hoog schat! De apostel spreekt hiervan als van meer waarde dan goud of paarden of kostelijk versiersel. Waar het uitwendig versiersel alleen het lichaam siert, verfraait het sieraad van zachtmoedigheid de ziel en verbindt de sterfelijke mens met de onsterfelijke God. Dit is het sieraad dat God verkiest. Hij, die de

hemelen sierde met de kleuren van het licht, heeft door dezelfde Geest beloofd dat “Hij de ootmoedigen zal kronen met heil.” Ps.149:4. Hemelse engelen letten op hen, die de Here Jezus hebben aangedaan en met Hem wandelen in zachtmoedigheid en nederigheid van geest.

De christen kan een hoog doel bereiken. Hij kan steeds hoger klimmen. Johannes had een verheven gedachte van het voorrecht van de christen. Hij zegt: “Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat we kinderen Gods genaamd zouden worden.” 1 Joh.3:1. Het is onmogelijk voor de mens hogere waardigheid te verkrijgen dan hier wordt genoemd. De mens is het voorrecht geschonken een erfgenaam van God en mede erfgenaam van Christus te worden. Zij, die aldus verhoogd zijn, aanschouwen de onnaspeurlijke rijkdommen van Christus, welke de rijkdommen van deze wereld verre te boven gaan. Aldus wordt de sterfelijke mens, door de verdiensten van Jezus Christus, verheven tot de gemeenschap met God en Zijn geliefde Zoon.

HOOFDSTUK - 2

DE MATIGHEIDSBEGINSELEN VAN DANIEL

De profeet Daniël was een groot persoon. Hij vormde een prachtig voorbeeld van wat iemand kan worden die zich verbindt met de God der wijsheid. Een kort verslag van het leven van deze grote godsman is ons nagelaten, tot bemoediging van hen, die later beproeving en verzoeking zouden moeten doorstaan.

Toen het volk met zijn koning, vorsten en priesters in ballingschap werd gevoerd, werd een viertal uitgekozen om aan het hof van de koning van Babel dienst te doen. Eén van deze vier was Daniël, die al vroeg blijk gaf van de opmerkelijke bekwaamheid, die zijn latere leven kenmerkte. Deze jonge mannen waren van koninklijke bloede en beschreven als “knapen zonder enig gebrek, schoon van uiterlijk, ervaren in allerlei wijsheid, in het bezit van kennis, met inzicht in wetenschap.” Dan.1:4. Toen hij de bijzondere talenten van deze jonge gevangenen ontdekte, besloot Nebukadnezar hen voor te bereiden op het vervullen van belangrijke posities in zijn rijk. Om geschikt te zijn voor hun leven aan het hof, in overeenstemming met de Oosterse gebruiken, moesten ze de taal van de Chaldeeën leren, en gedurende 3 jaar onderworpen worden aan een grondige opleiding in fysiek en intellectueel opzicht.

De jongelui in deze school hadden niet alleen toegang tot het koninklijk paleis, maar ze moesten ook eten van het voedsel en drinken van de wijn van de tafel van de koning. In dit alles vond de koning niet alleen dat hij hen grote eer bewees, maar ook dat ze de beste lichamelijke en geestelijke ontwikkeling kregen die maar mogelijk was.

HET DOORSTAAN VAN DE TOETS

Onder de spijzen die op de tafel van de koning stonden, bevonden zich varkensvlees en andere spijzen, die door de wet van Mozes onrein verklaard waren, en die de Hebreeën absoluut niet mochten eten. Hier kwam Daniël voor een zware toets te staan. Zou hij vasthouden aan de leer van zijn volk

betreffende eten en drinken en de koning beledigen, met als gevolg het mogelijk verlies, niet alleen van zijn positie, maar ook van zijn leven? Of zou hij het gebod van God veronachtzamen en in de gunst van de koning blijven, met als gevolg goede vooruitzichten op werelds gebied?

Daniël aarzelde niet lang. Hij besloot stand te houden in oprechtheid, wat de gevolgen ook mochten zijn. Hij “nam zich voor in zijn hart zich niet te verontreinigen met de koninklijke spijs of met de wijn die de koning placht te drinken.” Dan.1:8

NIET BEKROMPEN OF KLEINGEESTIG

Er zijn tegenwoordig veel belijdende christenen die zouden zeggen dat Daniël te kleingeestig was, en die hem bekrompen zouden noemen. Ze vinden de kwestie van eten en drinken van te geringe betekenis om zo'n beslissing te nemen een keus die het mogelijk prijsgeven van aards voordeel omvat. Maar zij, die zo spreken, zullen op de dag des oordeels ontdekken, dat ze zich van Gods eisen hebben afgewend, en hun eigen maatstaf van goed en kwaad hebben gebruikt. Ze zullen ontdekken dat hetgeen zij onbelangrijke vonden in het oog van God niet onbelangrijk was. Zijn geboden vereisen strikte gehoorzaamheid. Zij, die één van Zijn geboden aanvaardden en gehoorzamen, omdat het hen schikt, terwijl ze een ander gebod verwerpen, omdat gehoorzaamheid daaraan een offer zou vragen, verlagen Gods maatstaf, terwijl ze door hun voorbeeld anderen er toe brengen Gods heilige wet niet ernstig te nemen. “Aldus zegt de Here”, moet onze maatstaf in alle dingen zijn.

EEN VLEKKELOOS KARAKTER

Daniël werd aan de zwaarste verzoeken onderworpen, die ook onze hedendaagse jeugd kunnen treffen. Toch bleef hij trouw aan het godsdienstig onderricht, dat hij in zijn jeugd had ontvangen. Hij was omringd door invloeden, die bedoeld waren om hen, die weifelden tussen beginsel en toegeving, mee te slepen. Niettemin stelt Gods Woord hem voor als iemand met een vlekkeloos karakter. Daniël durfde niet op eigen morele

kracht te vertrouwen. Voor hem was het gebed een noodzaak. Hij maakte God tot zijn sterkte, en de 'vreze Gods' was voortdurend vóór hem in alles wat hij deed.

Daniël bezat een ware ootmoedigheid. Hij was oprecht, standvastig en edel. Hij probeerde met ieder in vrede te leven, hoewel hij even onbuigzaam was als de trotse ceder wanneer het ging om beginselen. In alles wat niet in strijd kwam met zijn trouw aan God, toonde hij zich eerbiedig en gehoorzaam aan hen, die boven hem stonden. Hij was zich echter zo sterk bewust van de eisen die God stelde, dat hij de geboden van aardse heersers daaraan ondergeschikt maakte. Hij wilde door geen enkele zelfzuchtige gedachte van zijn plicht afgebracht worden.

Het karakter van Daniël wordt de wereld getoond als een treffend voorbeeld van wat Gods genade kan doen voor iemand, die door de zonde besmet is. Het verslag van zijn edel, zelfverloochenend leven is een beoediging voor ons. Hieruit verkrijgen we kracht om moedig weerstand te bieden aan de verleiding, en vastbesloten, in een ootmoedige geest, pal te staan voor het recht, ook onder de zwaarste beproeving.

GODS GOEDKEURING MEER WAARD DAN HET LEVEN

Daniël had een aanvaardbaar excuus kunnen aanvoeren, om zijn strikte levensgewoonten los te laten, maar de goedkeuring van God was hem meer waard dan de gunst van de machtigste aardse vorst meer zelfs dan zijn eigen leven. Nadat hij door zijn hoffelijke houding gunst had verkregen bij Melzar, de hoveling die belast was met het toezicht op de Hebreeuwse jongelingen, verzocht Daniël vrijgesteld te mogen worden van het koninklijk voedsel en van het drinken van zijn wijn. Melzar vreesde, dat hij, als hij toegaf aan dit verzoek, hij de ongenade van de koning op zich zou laden, en zo zijn leven in gevaar zou brengen. Evenals velen in onze tijd, dacht hij dat een matig dieet deze jonge mannen bleek en ziekelijk van uiterlijk zou maken en hun krachten zou verzwakken, terwijl het overvloedig eten van de tafel van de koning hen gezond en knap zou maken, dat ze er lichamelijk en geestelijk op vooruit zouden gaan. Daniël vroeg om een proeftijd van tien dagen waarin de Hebreeuwse jongelui veroorloofd

zou worden eenvoudig voedsel te gebruiken, terwijl hun metgezellen van de lekkernijen van de koning nuttigden. Ten slotte werd het verzoek toegestaan. Toen wist Daniël, dat hij de zaak gewonnen had. Hoewel hij nog jong was, had hij de nadelige gevolgen van wijn en overdadig leven op de lichamelijke en geestelijke gezondheid gezien.

GOD STELT ZIJN DIENSKNECHT IN HET GELIJK

Aan het eind van de tien dagen bleek het resultaat het tegenovergestelde te zijn van dat wat Melzar verwacht had. Niet alleen uiterlijk, maar ook verstandelijk stonden zij, die matig geëld hadden, ver boven hun metgezellen, die aan de eetlust hadden toegegeven. Als resultaat van deze proef kregen Daniël en zijn vrienden toestemming gedurende het verdere verloop van hun studies hun eenvoudig dieet te handhaven. De Heer zag goedkeurend neer op de vastbeslotenheid en zelfverloochening van deze Hebreeuwse jongelingen, en Zijn zegen rustte op hen. “Hij gaf hen kennis en verstand van allerlei geschriften en wijsheid, terwijl Daniël inzicht had in allerlei gezichten en dromen.” Dan.1:17. Aan het einde van de driejarige opleiding, toen hun kennis en bekwaamheid werd getest door de koning, “bevond hij hen tienmaal voortreffelijker dan al de geleerden, al de bezweerders in zijn ganse rijk.” vs. 20.

ZELFBEHEERSING, EEN VOORWAARDE VOOR HEILIGMAKING

Het leven van Daniël is een geïnspireerd voorbeeld van datgene wat een geheiligd karakter vormt. Het is een les voor allen, vooral voor de jeugd. Een strikte instemming met de geboden van God is een weldaad voor de gezondheid van lichaam en ziel. Om de hoogste maatstaf van moreel en intellectueel kunnen te bereiken, moet men wijsheid en kracht vragen van God, en zich strikt aan matigheid in alle levensgewoonten houden. In de ervaring van Daniël en zijn vrienden hebben we een voorbeeld van de overwinning van beginselen over de verzoeking aan eetlust toe te geven. Het toont ons dat jongelui door godsdienstige beginselen, de overwinning kunnen behalen over de ‘lusten van het vlees’, en trouw kunnen blijven

aan Gods geboden, al vergt het hen een groot offer.

Wat zou er gebeurd zijn als Daniël en zijn vrienden een compromis hadden gesloten met deze heidense beambten, en toegegeven hadden aan de eis om te eten en te drinken zoals de Babyloniërs dat gewend waren. In deze kleine zaak hun principe loslaten, zou betekenen hun gevoel voor recht en hun afschuw van het kwade verzwakken. Het toegeven aan de eetlust zou hun lichamelijk, geestelijke en morele kracht hebben verzwakt. Eén verkeerde stap zou waarschijnlijk tot een volgende hebben geleid, tot ze als hun verbinding met de hemel verbroken was door de verleiding zouden meegesleurd zijn.

God had gezegd: “Wie Mij eren, zal Ik eren.” 1 Sam.2:30. Terwijl Daniël zich vastklemde aan God met onwankelbaar vertrouwen, kwam de Geest der profetie op hem. Terwijl mensen hem onderrichtten aangaande de plichten aan het hof, onderwees God hem omtrent de verborgenheden van de toekomst, en toonde aan komende geslachten, door beelden en symbolen, de wonderbare dingen die gebeuren zouden in het laatste der dagen.

HOOFDSTUK - 3

BEHEERSING VAN DE EETLUST EN DE HARTSTOCHTEN

“Onthoudt u van vleeselijke begeerten, welke strijd voeren tegen de ziel,” luidt de raad van de apostel Petrus. (1 Petr.2:11). Velen beschouwen deze tekst als een waarschuwing tegen losbandigheid alleen, maar ze heeft een diepere strekking. Hier wordt elk schadelijk toegeven aan eetlust of hartstocht verboden. Laat niemand, die belijdt godsdienstig te zijn, de gezondheid van het lichaam verwaarlozen, en zichzelf geruststellen met de gedachte dat onmatigheid geen zonde is en niets met het geestelijk leven te maken heeft. Er bestaat een nauwe band tussen de fysieke en morele natuur. Een gewoonte die niet de gezondheid bevordert, verlaagt de edeler eigenschappen. Verkeerde gewoonten in eten of drinken voeren tot dwaling in gedachten en daden. Het toegeven aan de eetlust versterkt de dierlijke eigenschappen, en maakt dat ze de mentale en geestelijke krachten overheersen.

Iemand die zelfzuchtig en gulzig is, kan onmogelijk de zegen van heiligmaking ervaren. Velen gaan gebukt onder een last van kwalen door verkeerde gewoonten van eten en drinken, die de gezondheidswetten geweld aandoen. Ze zijn verzwakt door het toegeven aan perverse eetlust. De krachten van het menselijk gestel, om misbruik van het lichaam te weerstaan, zijn wonderbaar. Maar een constant verkeerde leefwijze op het gebied van overmatig gebruik van eten en drinken zal tenslotte elke functie van het lichaam verzwakken. Door toe te geven aan een perverse eetlust en hartstocht, hinderen zelfs belijdende christenen de natuur in haar werk, en verzwakken de fysieke, verstandelijke en geestelijke krachten. Laten deze zwakke mensen er eens aan denken wat ze hadden kunnen zijn, wanneer ze matig hadden geleefd en hun gezondheid hadden beschermd in plaats van deze te verwoesten.

GEEN ONMOGELIJKE STANDAARD

Toen Paulus schreef: “De God des vredes heilige u geheel en al,” (1 Thess.5:23) verwees hij zijn broeders niet naar een maatstaf die onmogelijk was te bereiken. Hij bad niet om zegeningen voor hen, die God niet voorhad hen te geven. Hij wist dat allen, die Christus in vrede zullen ontmoeten, een zuiver en heilig karakter moeten bezitten. “En al wie aan een wedstrijd deelneemt, beheerst zich in alles; zij, om een vergankelijke erekrans te verkrijgen, wij om een onvergankelijke. Ik loop dan ook niet maar in den blinde en ben geen vuistvechter die zo maar in de lucht slaat. Neen, ik tuchtig mijn lichaam en houd het in bedwang, om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden.” (1 Kor.9:25-27) “Of weet gij niet dat uw lichaam een tempel is van de Heilige Geest, die in u woont, die gij van God ontvangen hebt, en dat gij niet van uzelf zijt? Want gij zijt gekocht en betaald. Verheerlijk dan God met uw lichaam.” (1 Kor. 6: 19,20)

EEN ONBEVLEKT OFFER

Opnieuw schrijft de apostel Paulus aan de gelovigen: “Ik vermaan u dan broeders, met een beroep op de barmhartigheden Gods, dat gij uw lichamen stelt tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer: dit is uw redelijke eredienst.” Rom.12:1. Speciale aanwijzingen waren aan Israël gegeven dat geen ziekelijk of gebrekkig dier als een offer aan God gebracht mocht worden. Alleen de volmaakte dieren werden voor dit doel uitgezocht. De Heer bestrafte door Zijn profeet Maleachi op ernstige wijze Zijn volk, omdat ze afgedwaald waren van deze aanwijzingen.

”Een zoon eert zijn vader en een knecht zijn heer. Indien Ik nu een Vader ben, waar is de eerbied voor Mij? En indien Ik een Heer ben, waar is de vrees voor Mij? zegt de Here der heerscharen tot u, o priesters, die Mijn naam verachten. En dan zegt gij: Waarmee verachten wij U naam? Gij brengt minderwaardige offerspijzen op Mijn altaar. En dan zegt gij: Waarmee hebben wij U minderwaardig behandeld? Doordat gij zegt: Des Heren tafel, zij is verachtelijk. Want, wanneer gij een blind dier ten of-

fer brengt, is dat niet erg? Wanneer gij een kreupel of ziek dier brengt, is dat niet erg? Bied dat eens uw landvoogd aan; zal hij welgevallen aan u hebben, of u goedgunstig gezind zijn? zegt de Here der heerscharen... Gij brengt het geroofde, het kreupele en het zieke. Als gij dat ten offer brengt, zou Ik het uit uw hand met welgevallen aannemen? zegt de Here.” Mal.1:6 8, 13.

Hoewel deze woorden gericht waren tot het oude Israël, bevatten ze een les voor Gods volk van nu. Wanneer de apostel zijn broeders oproept hun lichamen “te stellen tot een levend, heilig en Gode welgevallig offer,” brengt hij de beginselen van ware heiligmaking naar voren. Dit is niet alleen een theorie, een gevoel, of een uiting van woorden, maar een levend, actief beginsel, dat in het leven van alle dag naar voren komt. Heiligmaking vereist dat onze gewoonten van eten, drinken en kleden zodanig zullen zijn dat ze dienen tot bescherming van de lichamelijke, verstandelijke en geestelijke gezondheid, zodat we ons lichaam God mogen aanbieden, niet als een offer, mismaakt door verkeerde gewoonten, maar als een levend, heilig, Gode welgevallig offer.

OPWEKKENDE EN VERDOVENDE MIDDELEN

De raad van Petrus om zich te onthouden van vleselijke lusten is een directe en krachtige waarschuwing tegen het gebruiken van alle opwekkende en verdovende middelen als thee, koffie, tabak, alcohol, morfine, enz. Deze genotmiddelen mogen gerekend worden tot de lusten, die een verderfelijke invloed uitoefenen op het morele karakter. Hoe eerder men deze schadelijke gewoonten vormt, des te vaster zullen ze hun slachtoffer ketenen aan lusten, en des te zekerder zullen ze de geestelijke standaard doen zakken.

De leer van de Bijbel zal weinig indruk maken op hen, van wie de gevoelens afgestompt zijn door zelf bevrediging. Duizenden zijn bereid niet alleen hun gezondheid en hun leven, maar zelfs hun hoop op de hemel te offeren voordat ze strijd willen voeren tegen hun verdorven lusten. Een dame, die jaren lang beweerde geheiligd te zijn, merkte op, dat ze, als ze moest kiezen tussen haar pijp en de hemel, zij zou zeggen: “Vaarwel, he-

mel, ik kan mijn liefde voor mijn pijn niet opgeven.” Deze afgod had zich geworteld in haar ziel, waardoor voor Jezus een tweede plaats overbleef. Toch beweerde deze vrouw dat ze de Heer volkomen toebehoorde!

BEGEERTEN DIE STRIJD VOEREN TEGEN DE ZIEL

Zij, die werkelijk geheiligd zijn, zullen waar ze zich ook mogen bevinden, de morele standaard hooghouden door het bewaren van correcte levensgewoonten, en precies als Daniël zullen ze anderen een voorbeeld geven van matigheid en zelfverloochening. Elke verkeerde eetgewoonte wordt een ‘krijgvoerende’ lust. Alles, wat in strijd is met de natuurlijke wetten, schept een verziekte toestand van de ziel. Het toegeven aan de eetlust schept een zieke maag, een bedorven lever, een beneveld brein, en het bederft zo het humeur en de geest van de mens. Deze verzwakte krachten worden God aangeboden, Die weigerde de offeranden te aanvaarden, tenzij ze zonder gebreken waren! Het is onze taak onze eetlusten en levensgewoonten in overeenstemming met de wetten der natuur te brengen. Als het lichaam, geofferd op het altaar van Christus, even nauwkeurig werd onderzocht als dat vroeger met de Joodse offeranden het geval was, wie zou dan aanvaard worden?

Met hoeveel zorg behoren christenen hun gewoonten te regelen, zodat ze de volledige levenskracht kunnen wijden in de dienst van Christus! Als we geheiligd willen zijn in geest, ziel en lichaam, moeten we leven in overeenstemming met de goddelijke wet. Het hart kan God niet toebehooren, wanneer aan de eetlust en de hartstocht wordt toegegeven ten koste van gezondheid en leven. Zij, die de wetten schenden waarvan de gezondheid afhangt, moeten de gevolgen dragen. Ze hebben hun vermogens zó verzwakt, dat ze hun plichten ten opzichte van hun medemensen niet naar behoren kunnen vervullen, en beantwoorden zo absoluut niet Gods eisen. Toen Lord Palmerston, destijds eerste minister van Engeland, het verzoek kreeg van de Schotse geestelijkheid een dag te bepalen van vasten en gebed, om de cholera af te wenden, antwoordde hij: “Reinigt en ontsmet uw huizen en straten, bevordert reinheid en gezondheid onder de armen, en zorgt dat ze voldoende goed voedsel en kleding hebben, gebruikt de goede

gezondheidsvoorschriften in het algemeen, en ge zult geen behoefte hebben aan een gebeds en vastendag. De Heer zal niet horen, zolang op deze, door Hem aangewezen voorzorgsmiddelen, geen acht wordt geslagen.” Paulus zegt: “Laten we ons reinigen van alle bezoedeling des vlezes en des geestes, en zo onze heiligheid volmaken in de vreze Gods.” 2 Kor.7:1. Tot onze bemoediging stelt hij ons de vrijheid voor, die de werkelijk geheiligde mens kan bezitten: “Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn, die niet naar het vlees wandelen, maar naar de Geest.” Rom.8.1. Hij vermaant de Galaten: “Wandelt in de Geest, en vervult niet het begeren van het vlees.” Gal.5:16. Hij noemt enkele van de vormen van vleselijke lusten “afgodendienst,... dronkenschap,... en dergelijke.” (vs. 20,21) Na het opnoemen van de vruchten van de Geest, waaronder matigheid (is zelfbeheersing), voegt hij eraan toe: “Want wie Christus Jezus toebehoren, hebben het vlees met hartstochten en begeerten gekruisigd.” vs.24.

TABAK

Jacobus zegt, dat de wijsheid, die van boven komt, ten eerste “rein” is. Jac.3:17. Als hij zijn broeders had zien roken, zou hij dan deze gewoonte niet als “aards, ongeestelijk, en duivels” hebben omschreven? (vs.15). Hoe vaak zijn in deze verlichte christelijke eeuw de lippen, die de naam van Christus belijden, niet bevuild door tabakssap, en is de adem niet door tabaksrook verontreinigd? De ziel, die zich verlustigen kan in deze onreinheid, moet zeer zeker ook onrein zijn. Toen ik mensen zag, die beweerden de zegen van “volkomen heiligheid” te smaken, terwijl ze verslaafd waren aan tabak en alles om zich heen bezoedelden, dacht ik: Hoe zou de hemel zijn met hen, die tabak gebruiken? Gods Woord heeft duidelijk verklaard “dat daar niets zal zijn wat verontreinigt.” (Openb.21:27). Hoe kunnen dan zij, die genieten van deze onreine gewoonte, hopen binnen gelaten te worden?

Mensen, die belijden godsvruchtig te zijn, offeren hun lichaam op Satans altaar, en branden wierook van tabak voor zijn satanische majesteit. Schijnt dit te scherp uitgedrukt? Zeker, het offer wordt aan “iemand” ge-

bracht. Als God zuiver en heilig is, en niets kan aanvaarden dat onrein is, moet Hij deze dure, vuile en onheilige offerande weigeren. Daarom is het Satan die dan geëerd wordt.

Jezus stierf om de mens uit de macht van Satan te bevrijden. Hij kwam om ons vrij te maken door het bloed van Zijn verzoenend offer. De mens, die het eigendom van Jezus Christus is geworden, en waarvan het lichaam de tempel van de Heilige Geest is, zal geen slaaf zijn van het verderfelijke gebruik van tabak. Zijn krachten behoren Christus toe, die hem gekocht heeft met Zijn bloed. Zijn bezit behoort de Here toe. Hoe kan hij dan vrij van schuld zijn, wanneer hij dagelijks het van God ontvangen kapitaal besteedt aan het toegeven aan een zingenot, dat niet beantwoordt aan een natuurwet?

Jaarlijks wordt een enorm bedrag uitgegeven voor dit genotmiddel, terwijl zielen hongeren naar het woord des levens. Belijdende christenen beroven God in tienden en vrije gaven, terwijl ze offeren op het altaar van verderfelijke lusten, door het gebruik van tabak. Hieraan besteden zij veel meer dan aan het helpen van de armen en het ondersteunen van Gods werk. Zij, die werkelijk geheiligd zijn, zullen elke schadelijke gewoonte overwinnen. Dan zullen al deze nodeloze uitgaven bestemd worden voor de schatkist van God, en christenen zullen voorop staan in zelfverloochening, zelfopoffering en matigheid. Dan zullen zij het licht van de wereld zijn.

THEE EN KOFFIE

Evenals tabak, hebben thee en koffie een schadelijke uitwerking op het lichaam. Thee is bedwelmend. Hoewel in mindere mate, zijn de gevolgen dezelfde als die van alcoholische dranken. Koffie benevelt in sterkere mate het verstand en stompt de energie af. Het is niet zo gevaarlijk als tabak, maar de gevolgen zijn soortgelijk. De argumenten, die ingebracht worden tegen tabak, kunnen in zekere zin ook worden gebruikt tegen het gebruik van koffie en thee.

Wanneer zij, die gewend zijn thee, koffie, tabak, opium of alcoholische dranken te gebruiken, verhinderd worden deze genotmiddelen tot zich te

nemen, zal het voor hen onmogelijk zijn met belangstelling en enthousiasme deel te hebben aan de eredienst van God. Goddelijke genade schijnt niet bij machte om hun gebeden of getuigenissen leven te schenken of te bezielen. Deze belijdende christenen doen goed eens ernstig na te denken over de bron van hun genietingen. Is deze van boven, of van beneden? Voor iemand die deze genotmiddelen gebruikt, schijnt de wereld troosteloos zonder deze gekoesterde gewoonte. Ze doodt de natuurlijke gevoelens van lichaam en geest, en maakt ze minder gevoelig voor de invloed van de Heilige Geest. Wanneer de gebruikelijke stimulansen ontbreken, hongert zijn lichaam en ziel niet naar gerechtigheid, heiligheid of Gods tegenwoordigheid, maar naar zijn geliefkoosde afgod. Door het toegeven aan deze schadelijke lusten, verzwakken belijdende christenen dagelijks hun krachten en maken het onmogelijk God te verheerlijken.

HOOFDSTUK - 4

DE VURIGE OGEN

In het jaar dat Daniël en zijn vrienden in dienst traden bij de koning van Babel, vonden er gebeurtenissen plaats die de oprechtheid van deze jongemannen ernstig op de proef stelden. Ten aanschouwen van een afgodisch volk werd de macht en getrouwheid van de God van Israël bewezen.

In die tijd zag koning Nebukadnezar vol zorg de toekomst tegemoet. Hij kreeg een merkwaardige droom die hem erg verontrustte, “en zijn slaap week van hem.” (Dan.2:1). Alhoewel dit nachtgezicht een diepe indruk op hem maakte, zag hij geen kans zich de bijzonderheden te herinneren. Hij riep zijn sterrenkijkers en tovenaars, en beloofde hen grote eer en rijkdom als ze hem de droom en zijn betekenis konden openbaren. Maar ze zeiden: “Zeg uw knechten de droom, en we zullen u de betekenis te kennen geven.” (vs.4).

De koning wist dat als ze werkelijk de betekenis konden geven, zij ook de droom konden vertellen. De Here in Zijn voorzienigheid, had Nebukadnezar deze droom gegeven en ervoor gezorgd dat hij de bijzonderheden vergat terwijl het angstige gevoel was blijven hangen, om zo de machteloosheid van de wijzen van Babel te openbaren. De vorst was erg boos en dreigde ze allen te doden wanneer ze niet binnen een bepaalde tijd de droom openbaarden. Daniël en zijn vrienden zouden samen met de valse profeten omkomen. Daniël stelde echter zijn leven in de weegschaal door zich in de nabijheid van de koning te begeven, met het verzoek dat deze hem enige tijd zou gunnen om de droom en zijn betekenis te weten te komen. De vorst willigde dit verzoek in. Toen riep Daniël zijn drie vrienden en samen legden ze de zaak voor aan God, wijsheid zoekend bij de Bron van licht en kennis. Hoewel ze zich aan het hof van de koning bevonden, omringd door verleidingen, bleven ze trouw aan God. Ze waren er vast van overtuigd dat God in Zijn voorzienigheid, hen op deze plaats had gesteld en dat ze Zijn werk deden, trouw blijvend aan waarheid en plicht. Ze vertrouwden op God. Ze wendden zich tot Hem telkens als ze in moeilijkheden of gevaar verkeerden. Hij was steeds een hulp ‘ter rechter tijd’

voor hen geweest.

HET GEHEIM GEOPENBAARD

De dienstknechten van God vroegen niet vergeefs om Zijn hulp. Ze hadden Hem geëerd en in het uur der beproeving eerde Hij hen. Het geheim werd Daniël bekend gemaakt en hij haastte zich om bij de koning te worden toegelaten. De Joodse gevangene staat dan voor de vorst van het machtigste rijk onder de zon. De koning maakt zich grote zorgen te midden van al zijn rijkdom en heerlijkheid, maar de jeugdige balling is gelukkig en vredig in zijn God. Zo er ooit een gelegenheid was om zich te verheffen, en zijn eigen goedheid en wijsheid bekend te maken, was dit nu voor Daniël de gelegenheid. Maar zijn eerste woorden zijn bedoeld om God te eren als de Bron van alle wijsheid, in plaats van zichzelf te verheffen: “De verborgenheid waarnaar de koning vraagt, kunnen geen wijzen, bezweerders, geleerden of waarzeggers de koning te kennen geven. Maar er is een God in de hemel, die verborgenheden openbaart. Hij heeft de koning Nebukadnezar bekend gemaakt wat in de toekomstige dagen geschied zal.” (Dan.2:27,28). De koning luistert met grote aandacht als elke bijzonderheid van de droom wordt bekend gemaakt en wanneer de juiste verklaring gegeven wordt, voelt hij dat hij er op kan vertrouwen als een goddelijke openbaring.

De plechtige waarheden, opgesloten in dit gezicht, maakten een diepe indruk op de geest van deze heerser, en in nederigheid en ontzag viel hij neer en aanbad, zeggende: “In waarheid, uw God is de God der goden en de Heer der koningen, en Hij openbaart verborgenheden.” (vs.7).

HET GOUDEN BEELD

Hemels licht had koning Nebukadnezar beschenen, en gedurende enige tijd werd hij beïnvloed door de vreze Gods. Maar enkele jaren van vrees vulden zijn hart met trots en hij vergat zijn erkentelijkheid aan de levende God. Hij hervatte zijn aanbidding van afgoden met hernieuwde ijver en overgave. Van de schatten buitgemaakt tijdens oorlogen, maakte hij

een gouden beeld dat een voorstelling gaf van het beeld uit zijn droom, en hij plaatste het in het dal Dura. Hij gaf bevel aan alle oversten en heel het volk om het te aanbidden, op straffe des doods. Dit beeld was omstreeks dertig meter hoog en drie meter breed, en in de ogen van het afgodisch volk vormde het een uiterst indrukwekkend en majestueus beeld. Alle ambten in het rijk kregen het bevel samen te komen bij de inwijding van het beeld, en om bij het geluid van de muziekinstrumenten neer te buigen en het te aanbidden. Als iemand dit zou weigerden, zou hij onmiddellijk in een vurige oven geworpen worden.

De vastgestelde dag brak aan en een grote menigte had zich verzameld, toen de koning werd medegedeeld dat de drie Hebreëen, die hij over de provincie Babylon had aangesteld, weigerden het beeld te aanbidden. Het waren de drie vrienden van Daniël, die van de koning de namen Sadrach, Mesach en Abednego hadden kregen. Woedend liet de koning ze roepen, en terwijl hij op de brandende oven wees, herinnerde hij ze aan de straf die hen wachtte als ze weigerden zijn wil te doen.

De dreigementen van de koning bleken tevergeefs. Hij kon deze edele mannen niet afhouden van hun trouw aan de grote Heerser der natiën. Ze hadden uit de geschiedenis van hun voorvaders geleerd dat ongehoorzaamheid aan God oneer, onheil en ondergang betekent, en dat de vreze deze Heren niet alleen het begin der wijsheid betekent, doch tevens de grondslag is van alle voorspoed. Rustig keken ze naar de brandende oven en naar de afgodische menigte. Ze hadden op God vertrouwd, en Hij zou hen ook nu niet in de steek laten. Hun antwoord is beleefd, maar vastbesloten: “Het zij u bekend, o koning, dat wij uw goden niet vereren, en het gouden beeld dat gij hebt opgericht, niet aanbidden.” (Dan.3:18). De trotse vorst werd omringd door voorname mannen, zijn bestuurders en het leger dat volken had overwonnen. Allen bejubelden hem eensgezind alsof hij de wijsheid en de macht der goden bezat. Te midden van dit tumult stonden de drie jeugdige Hebreëen, standvastig weigerend het bevel van de koning te eerbiedigen. Ze hadden gehoorzaamd aan de wetten van Babylon zolang deze niet in botsing kwamen met de eisen van God, maar ze wilden echter onder geen beding afwijken van de plicht die ze hun Schepper verschuldigd waren.

De woede van de koning kende geen grenzen. Op het hoogtepunt van zijn macht en heerlijkheid zó getrotseerd te worden door de vertegenwoordigers van een veracht en een gevangen genomen volksstam, was een belediging die zijn trotse geest niet kon verkroppen. De brandende oven werd zeven maal heter gestookt dan normaal en de Hebreëen werden erin geworpen. Zo fel waren de vlammen, dat de mannen die hen in de oven wierpen omkwamen door de hitte.

IN AANWEZIGHEID VAN DE ONEINDIGE

Plotseling werd het gelaat van de koning bleek van schrik. Zijn ogen waren gericht op de vlammen, en terwijl hij zich wendde tot zijn raadsheren, zei hij: “Hebben we niet drie mannen gebonden in het vuur geworpen?” Het antwoord luidde, “Zeker o koning.” En nu riep de vorst uit: “Zie, ik zie vier mannen vrij wandelen in het midden van het vuur, en ze hebben geen letsel, en het uiterlijk van de vierde lijkt op dat van een zoon der goden.” (vs.24,25). Wanneer Christus zich aan mensenkinderen openbaart, spreekt een onzichtbare macht tot hun zielen. Ze voelen de aanwezigheid van de Oneindige. Koningen en edelen beven voor Zijn majesteit en erkennen dat de levende God ver boven alle aardse macht staat.

Vol zelfverwijt en schaamte riep de koning uit: “Gij dienaars van de allerhoogste God, treedt naar buiten.” (vs.26). Ze gehoorzaamden en vertoonden zich zonder letsel aan die grote menigte. Zelfs geen brandlucht hing aan hun kleding. Dit wonder bracht een volkomen verandering bij het volk tot stand. Het grote gouden beeld, zo demonstratief neergezet, was vergeten. De koning vaardigde een besluit uit, dat een ieder die kwalijk sprak van de God van deze mannen, ter dood zou worden gebracht, “omdat er geen andere God is, die zo verlossen kan.” (vs.29).

STANDVASTIGE TROUW EN HET GEHEILIGDE LEVEN

Deze drie Hebreëen bezaten ware heiligmaking. Een oprecht christen vraagt niet naar de gevolgen. Hij vraagt zich niet af: wat zullen de mensen van mij denken als ik dit doe, of: welke consequenties zal het hebben voor

mijn wereldse vooruitzichten als ik dat doe. Met een intens verlangen wensden Gods kinderen Zijn wil betreffende hun leven te kennen, opdat hun werken Hem mogen verheerlijken. De Here heeft overvloedig voorzieningen getroffen, zodat de harten en de levens van al Zijn volgelingen onderworpen kunnen worden aan Zijn genade en ze als brandende en schijnende lichten in deze wereld kunnen zijn.

Deze getrouwe Hebreëen bezaten grote natuurlijke talenten. Ze hadden de hoogst mogelijke opleiding gehad en bekleedden nu een ereplaats. Toch bracht dit alles hen er niet toe God te vergeten. Hun bevoegdheden waren onderworpen aan de heiligende invloed van goddelijke genade. Door hun standvastige trouw verkondigden ze de eer van Hem, die hen uit het duister in Zijn wonderbaar licht geroepen had. Door hun wonderlijke bevrijding werden, in aanwezigheid van die grote menigte, Gods macht en majesteit geopenbaard. Jezus zelf bevond Zich naast hen in de brandende oven, en de heerlijkheid van Zijn aanwezigheid overtuigde de trotse koning van Babylon dat het niemand anders dan de Zoon van God kon zijn. Het licht vanuit de hemel omstraalde Daniël en zijn metgezellen, tot al hun medewerkers het geloof verstonden dat hun leven veredelde en hun karakter verfraaide. Door de bevrijding van Zijn getrouwe dienstknechten verklaart de Heer, dat Hij partij zal kiezen voor de verdrukten en de machten zal omver werpen die de autoriteit van de God des hemels verachten.

EEN LES VOOR DE KLEINGELOVIGEN

Welk een les ligt hierin voor de kleingelovigen, de wankelmoedigen, de lafhartigen in het werk van God! Welk een bemoediging voor hen, die zich niet laten afschrikken door dreigementen of gevaren! Deze getrouwe, standvastige karakters openbaren heiligmaking, hoewel ze er niet aan denken zich te beroemen op deze hoge eer. De hoeveelheid goede werken, tot stand gekomen door betrekkelijk onbekende maar toegewijde christenen, kan pas beoordeeld worden als de levenswerken openbaar gemaakt zullen worden en het oordeel plaats zal vinden en de boeken geopend zullen worden.

Christus vereenzelvigd zich met deze mensen. Hij schaamt zich niet hen

broeders te noemen. Waar er nu slechts één onder ons is behoren er honderden te zijn die zo nauw verbonden zijn met God, en wier leven in zo strikte gehoorzaamheid aan Zijn wil is, dat ze helder schijnende lichten kunnen zijn, volkomen geheiligd in geest, ziel en lichaam.

De strijd is nog volop bezig tussen de kinderen des lichts en de kinderen der duisternis. Zij die de naam van Christus dragen, moeten alle onverschilligheid afleggen die hun streven verzwakt, en de gedenkwaardige verantwoordelijkheden die zich aan hen voordoen, aanvaarden. Allen die dit doen kunnen rekenen op de openbaring van Gods kracht in hun leven. De Zoon van God, de Verlosser der wereld, zal in hun woorden en werken gemanifesteerd worden, en Gods Naam zal verheerlijkt worden.

“Zoals in de tijd van Sadrach, Mesach en Abednego, zal in de tijd van afsluiting van de geschiedenis van deze aarde door de Here een machtig werk worden verricht voor hen die onwankelbaar het recht verdedigen. Hij die met de drie Hebreëen midden in de brandende vuuroven wandelde, zal met zijn volgelingen zijn, waar ze zich ook mogen bevinden. Zijn altijddurende aanwezigheid zal vertroosten en ondersteunen. Te midden van de tijd van benauwdheid – een benauwdheid zoals niet geweest is sinds er een volk is geweest – zullen zijn uitverkorenen onwankelbaar stand houden.

Satan kan met al zijn legerscharen zelfs niet de zwakste van Gods kinderen verderven. Engelen, die voortreffelijk zijn in kracht, zullen hen beschermen, en ter wille van hen zal Jehova Zich openbaren als een God der goden, die in staat is om diegenen die hun vertrouwen in Hem stellen, volkomen te redden”. (“Profeten en Koningen” - E.G. White)

HOOFDSTUK - 5

DANIËL IN DE LEEUWENKUIL

Toen Darius de troon van Babylon besteeg, begon hij direct met de reorganisatie van de regering. “Hij stelde over het koninkrijk 120 stadhouders aan,... en over hen drie rijksbestuurders, waarvan Daniël er een was! Daniël overtrof deze rijksbestuurders en de stadhouders, doordat een uitnemende geest in hem was. En de koning was van zins hem over het gehele koninkrijk te stellen.” (Dan.6:2-4). De eer welke Daniël werd bewezen, wekte de afgunst op van de leidinggeevenden in het rijk. De bestuurders en vorsten zochten een aanleiding om zich over hem te beklagen. “Maar ze konden geen enkele grond voor een aanklacht of iets verkeerd vinden, omdat hij getrouw was en er geen verzuim of iets verkeerd bij hem gevonden werd.” (vs.5).

Welke les vinden we hierin voor alle christenen! Dag na dag bleven de venijnige ogen vol afgunst op Daniël gericht. Hun observatie werd verscherpt door haat. Toch was er geen woord of daad in zijn leven, waarover ze een opmerking konden maken. Hij gaf evenwel niet voor heilig te zijn, maar deed iets wat oneindig veel beter was; hij leidde een leven van trouw en toewijding. Hoe minder er op Daniël was aan te merken, des te groter werd de haat van zijn vijanden. Ze waren vervuld van razernij, omdat ze niets konden vinden in zijn karakter of in de uitoefening van zijn plichten, waarin ze een grond voor een klacht hadden. “Toen zeiden deze mannen: We zullen tegen deze Daniël geen enkele grond vinden voor een aanklacht, tenzij we iets tegen hem vinden in de dienst van zijn God.” (vs.6). Daniël bad drie maal per dag tot de God des hemels. Dit was het enige wat zij tegen hem konden inbrengen.

Een plan werd bedacht om zijn ondergang te bewerkstelligen. Zijn vijanden verzamelden zich in het paleis en verzochten de koning een wet uit te vaardigen, dat niemand gedurende dertig dagen in het gehele rijk iets zou vragen aan een god of mens, tenzij van Darius de koning. Overtreding van deze wet zou bestraft worden door de overtreder in de leeuwenkuil te werpen. De koning wist niets van de haat van deze mannen tegen Daniël

en hij vermoedde niet dat deze wet hem schade zou berokkenen. Door vleierij deden ze de vorst geloven dat het zijn eer zou vergroten door zulk een gebod uit te vaardigen. Met een duivelse lach op hun gezicht verlieten ze de koning, en verheugden zich over de valstrik die ze voor de dienstknecht Gods uitgezet hadden.

EEN VOORBEELD VAN MOED EN TROUW

Het besluit van de koning werd afgekondigd. Daniël wist dat zijn vijanden hem ten val wilden brengen. Hij veranderde echter in geen enkel opzicht zijn gewoonten. Volkomen rustig verrichtte hij zijn dagelijkse plichten, en op het uur van het gebed ging hij naar zijn kamer. Met de vensters geopend richting Jeruzalem, zond hij zijn smeekbede op tot de God des hemels. Door zijn handelwijze verklaarde hij onbevreesd, dat geen aardse macht het recht had tussen hem en zijn God te komen, en hem te vertellen tot wie hij wel of niet zou bidden. Daniël, een edelmoedige man van principes; voor de hedendaagse wereld staat hij daar als een prijzenswaardig voorbeeld van christelijke moed en trouw. Met heel zijn hart richtte hij zich tot God, hoewel hij wist dat de dood hem wachtte als straf voor zijn toewijding.

Zijn vijanden sloegen hem een hele dag gade. Driemaal trok hij zich terug op zijn kamer en driemaal hoorden ze zijn stem in ernstig gebed. De volgende morgen werd de koning meegedeeld dat Daniël, één van de ballingen uit Juda, het besluit had getrotseerd. Toen de vorst deze woorden hoorde, doorzag hij dadelijk de val die gezet was. Hij was erg boos op zichzelf omdat hij zulk een besluit had uitgevaardigd. De hele dag was hij bezig een plan uit te denken waardoor Daniël gered zou kunnen worden. Maar de vijanden van de profeet hadden dit voorzien en ze kwamen tot de koning met deze woorden: “Weet, o koning, dat het een wet van Meden en Perzen is, dat geen enkel gebod of besluit, dat de koning heeft uitgevaardigd, veranderd kan worden.

Daarop gaf de koning bevel en men haalde Daniël, en wierp hem in de leeuwenkuil. De koning nam het woord en zeide tot Daniël: Uw God, die gij zo volhardend dient, die bevrijdde u!” (vs. 16,17). Een steen werd op de

opening van de kuil gelegd en met het koninklijk zegel verzegeld. “Toen ging de koning naar zijn paleis, en bracht de nacht vastend door; en hij liet niets tot afleiding voor zich brengen, en zijn slaap vlood van hem.” (vs.19).

“MIJN GOD HEEFT ZIJN ENGEL GEZONDEN”

Vroeg in de morgen haastte de vorst zich naar de leeuwenkuil en riep: “Daniël, gij dienaar van de levende God, heeft uw God, die gij zo volhardend dient, u van de leeuwen kunnen bevrijden?” (vs.21). De stem van de profeet gaf ten antwoord: “O koning, leef in eeuwigheid! Mijn God heeft Zijn engel gezonden en de muil der leeuwen toegesloten, en ze hebben mij geen kwaad gedaan, omdat ik voor Hem onschuldig ben bevonden; maar ook tegen u, o koning, heb ik geen misdaad begaan. Toen werd de koning ten zeerste verheugd, en hij gaf bevel dat men Daniël uit de kuil zou optrekken; Daniël werd uit de kuil opgetrokken, en geen letsel werd aan hem gevonden, omdat hij op zijn God had vertrouwd.” (vs.23,24). Zo werd de dienstknecht Gods bevrijd. En de val, die zijn vijanden voor hem gezet hadden, werd hun eigen ondergang. Op bevel van de koning werden ze in de kuil geworpen en onmiddellijk door de leeuwen verslonden.

HOOFDSTUK - 6

DANIËLS GEBEDEN

Toen het einde naderde van de zeventigjarige ballingschap, werd de geest van Daniël vooral gericht op de profetieën van Jeremia. Hij zag dat de tijd nabij was waarin God Zijn volk een nieuwe kans zou geven. Met vasten, vernedering en gebed naderde hij tot de God des hemels ten behoeve van Israël, met de volgende woorden: “Ach Here, gij grote en geduchte God, die vasthoudt aan het verbond, en de goedertierenheid jegens hen die U liefhebben en Uw geboden bewaren; wij hebben gezondigd en misdreven, wij hebben goddeloos gehandeld en zijn wederspanning geweest; wij zijn afgeweken van Uw geboden en van Uw verordeningen, en wij hebben niet geluisterd naar Uw knechten, de profeten, die in Uw naam gesproken hebben tot onze koningen, onze vorsten en onze vaders, en tot het ganse volk des lands.” (Dan.9:4-6).

Daniël noemde niet zijn eigen trouw aan God. In plaats van te beweren zuiver en heilig te zijn, vereenzelvigde deze geliefde profeet zich nederig met het werkelijk zondige volk Israël. De wijsheid die God hem geschonken had stond ver boven de wijsheid van de groten der aarde, zoals het licht van de zon ‘s middag om twaalf uur veel helderder schijnt dan het licht van de zwakste ster. Maar overdenk nog eens het gebed afkomstig van de lippen van deze man, die zo hoog door de hemel begenadigd werd. In diepe nederigheid, met tranen en een gebroken hart, pleitte hij voor zichzelf en voor zijn volk. Hij opende zijn ziel voor God, beledigde zijn eigen onwaardigheid, en erkende de grootheid en de majesteit des Heren.

ERNST EN VURIGHEID

Welk een ernst en vurigheid kenmerkten zijn smekingen! De hand des geloofs was uitgestrekt om beslag te leggen op de nimmer falende beloften van de Allerhoogste. Zijn ziel worstelde in doodsangst. Hij had aanwijzingen dat zijn bede verhoord was. Hij wist de overwinning te hebben behaald. Als wij als volk zouden bidden zoals Daniël bad en worstelen

zoals hij worstelde, door ons te vernederen voor God, dan zouden we even duidelijke antwoorden op onze smeekbeden ontvangen als Daniël kreeg. Hoor, hoe hij zijn vraagstuk aan het hemels hof voorlegt:

“Neig, mijn God, Uw oor en hoor; open Uw ogen en zie onze verwoestingen, en de stad waarover Uw naam is uitgeroepen; want niet op grond van onze gerechtigheden storten wij onze smeekbeden voor U uit, maar op grond van Uw grote barmhartigheden. O Here, hoor! O Here, vergeef! O Here, merk op! Treed handelend op. Toef niet om Uws Zelfs wil, o mijn God, want Uw naam is uitgeroepen over Uw stad en over Uw volk.” (Dan.9:18,19).

De Godsman bad om de hemelse zegen voor zijn volk en om een betere kennis van de goddelijke wil. Zijn zorg ging uit naar Israël, dat niet op de juiste wijze de wet van God gehoorzaamde. Hij erkende dat al hun onheil was voortgekomen uit hun overtredingen van deze heilige wet. Hij zei: “Wij hebben gezondigd, wij hebben goddeloos gehandeld... om onze zonden en om de ongerechtigheid onzer vaders zijn Jeruzalem en Uw volk tot een smaad geworden voor allen om ons heen.” (vs.15,16). De Joden hadden hun bijzondere, heilige eigenschappen van Gods uitverkoren volk verloren. “Nu dan, hoor, o onze God, naar het gebed van Uw knecht, en naar zijn smeking, en doe Uw aangezicht lichten over Uw verwoest heiligdom.” (vs.17). Met een intens verlangen richtte het hart van Daniël zich naar het verwoeste heiligdom van God. Hij wist dat haar voorspoed alleen hersteld kon worden, als Israël zich zou bekeren van de overtredingen van Gods wet en nederig, getrouw en gehoorzaam zou worden.

DE HEMELSE BODE

Terwijl Daniël nog in gebed was, kwam de engel Gabriël aansnellen uit de hemelse hoven om hem mee te delen dat zijn gebed gehoord en beantwoord was. Deze machtige engel had opdracht gekregen om hem kennis en verstand te geven - om hem de verborgenheden van de toekomst te ontsluiëren. Aldus kwam Daniël, terwijl hij ernstig zocht de waarheid te kennen en te verstaan, in aanraking met de boodschapper des hemels. In antwoord op zijn bede ontving Daniël niet alleen het licht en de waar-

heid waaraan hij en zijn volk het meest behoefte hadden, maar eveneens een blik in de toekomst, zelfs tot aan de komst van de Verlosser der wereld. Zij die aanspraak maken op heiligheid, terwijl ze er niets voor voelen de Schriften te onderzoeken of met God te worstelen in het gebed om een beter begrip van de Bijbelse waarheden, weten niet wat ware heiligmaking betekent.

Daniël sprak met God. De hemel werd voor zijn ogen geopend. Maar de hoge eer die hij ontving was het gevolg van vernedering en ernstig zoeken. Allen die met hun hart het woord van God aannemen, zullen hongeren en dorsten naar een verstaan van Zijn wil. God is de Auteur van waarheid. Hij verlicht het verduisterd verstand en stelt de menselijke geest in staat de waarheden te verstaan die Hij geopenbaard heeft.

ZOEKEN NAAR WIJSHEID VAN GOD

Bij de zojuist genoemde gelegenheid deelde de engel Gabriël aan Daniël alle instructies mee die hij op dat moment verwerken kon. Enkele jaren later echter wenste de profeet meer te weten van de onderwerpen die nog niet ten volle verklaard waren, en zocht opnieuw licht en wijsheid van God. “In die dagen bracht ik, Daniël, drie volle weken door met rouw bedrijven; smakelijke spijzen at ik niet, vlees noch wijn kwamen in mijn mond en ik zalfde mij in het geheel niet... Toen sloeg ik mijn ogen op en zie, daar zag ik een man in linnen gekleed en de lendenen omgord met goud van Ufaz. Zijn lichaam was als turkoois, zijn gelaat schitterde gelijk de bliksem, zijn ogen waren als vurige fakkels, zijn armen en voeten glanzend van gepolijst koper, en het geluid van zijn woorden als het gedruis van een menigte.” (Dan.10:2-6).

Deze beschrijving komt overeen met die van Johannes toen Christus hem verscheen op het eiland Patmos. Niemand minder dan de Zoon van God verscheen aan Daniël. Onze Heer komt met een andere hemelse boodschapper om Daniël te leren wat er in de laatste dagen zou plaats vinden. De grote waarheden die de Verlosser der wereld openbaarde, zijn voor hen die zoeken naar de waarheid als naar verborgen schatten. Daniël was een man op leeftijd. Zijn leven had hij doorgebracht te midden van de verlei-

dingen van een heidens hof, terwijl zijn geest belast werd met de belangen van een groot rijk. Toch wendde hij zich af van dit alles om zijn ziel voor God te verootmoedigen en kennis te verkrijgen van de bedoelingen van de Allerhoogste. In antwoord op zijn smekingen werd licht van de hemel gegeven aan hen, die in de laatste dagen zouden leven. Met welk een ernst moeten wij dan God zoeken, opdat Hij ons verstand zou kunnen openen om de waarheden te verstaan die ons vanuit de hemel gebracht worden.

“Alleen ik, Daniël, zag dit gezicht, maar de mannen die bij mij waren, zagen het niet; doch een grote schrik overviel hen, zodat ze vluchtten en zich verborgen... Er bleef in mij geen kracht meer; alle kleur week van mijn gelaat, en ik had geen kracht meer over.” (vs.7,8). Allen die waarlijk geheiligd zijn, zullen een soortgelijke ondervinding hebben. Hoe meer ze zien van de grootheid, de heerlijkheid en de volmaaktheid van Christus, des te duidelijker zullen ze hun eigen zwakheid en onvolmaaktheid zien. Ze zullen niet geneigd zijn te beweren een zondeloos karakter te hebben. Dat wat hen juist en geschikt voorkwam zal in tegenstelling met de zuiverheid en de heerlijkheid van Christus, hen nu voorkomen als waardeloos en verderfelijk. Juist wanneer mensen van God gescheiden zijn, als ze een onvolkomen begrip van Christus hebben, zullen ze zeggen: “Ik ben zondeloos; ik ben heilig.”

Gabriël verscheen nu aan de profeet, en richtte zich aldus tot hem: “Daniël, gij zeer beminde man, let op de woorden die ik tot u spreek en ga rechtop staan, want nu ben ik tot u gezonden. Toen hij dit tot mij sprak, stond ik bevende op. En hij zeide tot mij: Vrees niet, Daniël want van de eerste dag af, dat gij uw hart er opgezet had om inzicht te verkrijgen en om u voor uw God te verootmoedigen, zijn uw woorden gehoord, en ik ben gekomen op uw woorden.” (vs.11,12).

KONINKLIJKE EER VOOR DANIEL

Welk een grote eer werd Daniël bewezen door de Majesteit des hemels! Hij vertroostte zijn bevende dienstknecht en verzekerde hem dat zijn gebed in de hemel gehoord was. In antwoord op dat vurige gebed werd de engel Gabriël gezonden om het hart van de koning van Perzië te bewegen.

De vorst had de invloed van Gods Geest gedurende drie weken weerstaan, terwijl Daniël vastte en bad. De Vorst des hemels, de Aartsengel Michaël, was echter gezonden om het hart van de hardnekkige koning te bewerken, om in antwoord op het gebed van Daniël een besluit te nemen. “Toen hij op deze wijze met mij sprak, boog ik mijn gelaat ter aarde en was verstomd. Maar zie, iets als een menselijke gedaante raakte mijn lippen aan... en zeide, Vrees niet, gij zeer beminde man, vrede zij u, wees sterk, ja, wees sterk. En terwijl Hij met mij sprak, werd ik gesterkt, en ik zeide: Mijn Heer spreke, want Gij hebt mij kracht gegeven.” (vs.15-19). Zo groot was de goddelijke heerlijkheid die aan Daniël geopenbaard werd, dat hij de aanblik niet kon verdragen. Toen omsluisde de hemelse bode zijn heerlijkheid en verscheen aan de profeet als “een in de gedaante van een mens”. (vs.16) Door Zijn goddelijke kracht sterkte Hij de profeet, om te luisteren naar de boodschap, welke God hem zond.

Daniël was een toegewijde dienstknecht van de Allerhoogste. Zijn hele leven was vol edelmoedige daden in dienst voor zijn Meester. De zuiverheid van zijn karakter en zijn onwankelbare trouw werden slechts geëvenaard door zijn nederigheid van hart en zijn ootmoed voor God. Nogmaals, het leven van Daniël is een geïnspireerd voorbeeld van ware heiligmaking.

HOOFDSTUK - 7

HET KARAKTER VAN JOHANNES

De apostel stond onder zijn broeders met name bekend als “de discipel die Jezus liefhad”. Hoewel hij volstrekt geen lafaard, zwakkeling of onzeker van aard was, bezat hij een vriendelijk uiterlijk en een warm, liefdevol hart. Hij schijnt in een bijzondere mate de vriendschap van Christus genoten te hebben, en hij ontving veel tekenen van vertrouwen en liefde van de Heiland. Hij was een van de drie, die getuige mocht zijn van de verheerlijking van Christus op de berg en van Zijn zielenstrijd in Getsémané. Tijdens de laatste uren van benauwdheid aan het kruis was het Johannes aan wie onze Heer Zijn moeder toevertrouwde. De genegenheid van de Heiland voor de geliefde discipel werd beantwoord met alle kracht van een liefdevolle toewijding. Johannes klemde zich vast aan Christus zoals de rank zich vastklemt aan de statige pilaar. Ter wille van zijn Meester trotseerde hij de gevaren van de rechtszaal en vertoefde hij bij het kruis. Op het bericht dat Christus was opgestaan, haastte hij zich naar het graf, terwijl hij in zijn haast zelfs de onstuimige Petrus voorbij rende.

De liefde van Johannes voor zijn Meester was geen gewone menselijke vriendschap, maar de liefde van een berouwvolle zondaar, die beseftte dat hij gekocht was door het kostbaar bloed van Christus. Hij beschouwde het de hoogste eer te werken en te lijden in de dienst van zijn Heer. Zijn liefde tot Jezus bracht hem er toe allen lief te hebben voor wie Christus stierf. Hij bezat een praktische godsdienst. Hij geloofde dat liefde tot God tot uiting kwam in liefde tot Zijn kinderen. Telkens weer hoorde men hem zeggen: “Geliefden, als God ons zó lief had, behoren ook wij elkaar lief te hebben.” (1 Joh.4:11). “We hebben Hem lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad. Als iemand zegt: Ik heb God lief, en zijn broeder haat, is hij een leugenaar; want als hij zijn broeder niet liefheeft, die hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, die hij niet gezien heeft?” (vs.19,20). Het leven van de apostel was in overeenstemming met zijn leer. De liefde die hij in zijn hart voelde voor Christus, leidde hem tot oprechte, onvermoeibare arbeid voor zijn medemensen, in het bijzonder voor zijn broeders in de

christelijke gemeente. Hij was een krachtig prediker, enthousiast en ernstig, en zijn woorden waren vol overtuiging.

EEN NIEUWE SCHEPPING DOOR GODS GENADE

De eerlijke liefde en belangeloze toewijding die naar voren kwamen in het leven en het karakter van Johannes, vertegenwoordigen lessen van onschatbare waarde voor de christelijke gemeente. Sommigen zouden misschien kunnen beweren dat deze liefde los stond van de goddelijke genade. Van nature bezat Johannes echter ernstige karakterfouten. Hij was trots en eerzuchtig, lichtgeraakt en snel beledigd. De diepte en oprechtheid van Johannes' genegenheid voor zijn Meester was niet de reden dat Jezus hem liefhad; wèl de uitwerking van die liefde. Johannes wilde worden als Jezus, en onder de veranderende invloed van de liefde van Christus werd hij zachtmoedig en nederig van hart. Zijn eigen ik was verborgen in Christus. Hij was nauw verbonden met de levende Wijnstok en werd kreeg aldus deel aan de goddelijke natuur. Dit zal altijd het gevolg zijn van gemeenschap met Christus. Dát is ware heiligmaking.

Er kunnen wel degelijk gebreken aanwezig zijn in iemands karakter, maar als deze een ware discipel van Jezus wordt, maakt de kracht der goddelijke genade van hem een nieuw schepsel. De liefde van Christus verandert en heiligt hem. Wanneer echter mensen voorgeven christenen te zijn, terwijl hun godsdienst hen in het dagelijks leven geen betere mannen en vrouwen maakt - levende vertegenwoordigers van Christus in houding en karakter - dan behoren ze Hem niet toe.

LESSEN IN KARAKTERVORMING

Johannes had ooit een meningsverschil met verschillende van zijn broeders over wie van hen de grootste zou zijn. Het was niet hun bedoeling dat Jezus hun woorden zou horen. Doch Jezus las wat in hun hart was en gebruikte deze gelegenheid om Zijn discipelen een les in nederigheid te geven. De vermaning was niet alleen bestemd voor deze kleine groep die naar Zijn woorden luisterde, maar ook voor het welzijn van al Zijn vol-

gelingen tot aan het einde der tijden. “En neergezeten zijnde, riep Hij de twaalven tot Zich en zei tot hen: Als iemand de eerste wil zijn, die zal de allerlaatste zijn, en aller dienaar.” (Marc.9:35).

Zij die de geest van Christus bezitten, zullen er niet naar streven een plaats boven hun broeders in te nemen. Zij die in eigen ogen klein zijn, zullen door God hooggeacht worden. “En Hij nam een kind en plaatste dat in hun midden, omarmde het en zei tot hen: Wie één van zodanige kinderen ontvangt in Mijn naam, die ontvangt Mij. En wie Mij ontvangt, ontvangt niet Mij, maar Hem, die Mij gezonden heeft.” (vs.36,37).

Welk een kostbare les is dit voor alle volgelingen van Christus! Zij die de dagelijkse plichten over het hoofd zien, die barmhartigheid en vriendelijkheid, hoffelijkheid en liefde, zelfs tegenover een klein kind, veronachtzamen, doen ditzelfde tegenover Christus. Johannes voelde de betekenis van deze les en leerde er van.

Bij een andere gelegenheid hadden zijn broer Jakobus en hijzelf een man gezien, die duivelen uitwierp in de naam van Jezus. Omdat hij zich niet bij hun gezelschap had aangesloten, vonden ze dat hij niet het recht had dit te doen en dus verboden ze het hem. Vanuit de oprechtheid van zijn hart vertelde Johannes dit voorval aan zijn Meester. Jezus zei: “Belet het hem niet; want er is niemand die een kracht doen zal in Mijn naam en kort daarna smadelijk van Mij zal kunnen spreken. Want wie niet tegen ons is, is voor ons.” (vs.39,40).

Later vroegen Jakobus en Johannes via hun moeder Jezus opnieuw om de ereplaats in het koninkrijk van Christus te mogen innemen. De Heiland antwoordde: “Gij weet niet wat gij vraagt.” (Marc.10:38). Hoe weinigen van ons begrijpen vaak de betekenis van onze gebeden! Jezus wist hoe groot het offer was, waarmee die eer gekocht moest worden, toen Hij “om de vreugde die Hem was voorgesteld, het kruis verdroeg, en de schande verachtte.” (Hebr.12:2). Die vreugde was het zien van zielen, verlost door Zijn vernedering, Zijn zielsangst en het vergieten van Zijn bloed.

Deze heerlijkheid zou Christus ontvangen, en het was deze heerlijkheid die de beide discipelen met Hem wensten te delen. Jezus vroeg hen: “Kunt gij de beker drinken, die Ik drink, of met de doop gedoopt worden, waarmee Ik gedoopt word? Ze zeiden tot Hem, we kunnen het.” (Marc.10:38,39).

Hoe weinig begrepen ze van deze doop! “Jezus zei tot hen: De beker die Ik drink, zult gij drinken, en met de doop, waarmee Ik gedoopt word, zult gij gedoopt worden, maar het zitten aan Mijn rechterzijde of linkerzijde staat niet aan Mij te geven, maar het is voor hen, voor wie het bereid is.”

TROTS EN EERZUCHT BESTRAFT

Jezus begreep de drijfveer die achter het verzoek lag en bestrafte daarom de trots en eerzucht van de beide discipelen: “Gij weet dat zij, die regeerders der volken heten, heerschappij over hen voeren, en hun rijksgenoten oefenen macht over hen. Zo is het echter onder u niet. Maar wie groot wil worden onder u, zal uw dienaar zijn; en wie onder u de eerste wil zijn, zal aller slaaf zijn. Want ook de Zoon des mensen is niet gekomen om zich te laten dienen, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot losprijs voor velen.” (Marc.10:42-45).

Op een dag zond Jezus boden uit naar een Samaritaans dorp, met het verzoek om voor Hem en Zijn discipelen voorbereidingen te treffen. Maar toen de Heiland de stad naderde, bleek dat Hij op weg was naar Jeruzalem. Dit wekte de vijandschap op van de Samaritanen, en in plaats van boodschappers te zenden om Hem uit te nodigen en zelfs te vragen bij hen te blijven, onthielden ze Hem datgene wat ze anders aan een gewone reiziger wel zouden hebben gegeven. Jezus drong Zijn tegenwoordigheid nooit op en de Samaritanen misten een zegen, die hun ten deel zou zijn gevallen, als ze Hem als gast hadden uitgenodigd. We kunnen verbaasd zijn over zulk een onheuse behandeling van de Majesteit des hemels, maar hoe dikwijls maken wij, die voorgeven volgelingen van Jezus te zijn, ons niet schuldig aan hetzelfde verzuim? Nodigen we Jezus uit om intrek te nemen in ons hart en in ons gezin? Hij is vol liefde, genade en zegen, en staat klaar om ons deze gaven te schenken. Evenals de Samaritanen zijn we echter dikwijls tevreden zonder deze gaven.

De discipelen wisten van de bedoeling van Jezus om de Samaritanen door Zijn tegenwoordigheid te zegenen, en tot hun grote verbazing en verontwaardiging bemerkten ze de koelheid, afgunst en achteloosheid voor hun Meester. Vooral Jakobus en Johannes waren aangeslagen. Dat Hij die ze

zo hoogachtten op een dergelijke wijze behandeld werd, scheen hun een onvergeeflijke misdaad die onmiddellijke bestraffing eiste. In hun ijver zeiden ze: “Heer, wilt gij dat wij zeggen dat vuur van de hemel zal neerdalen om hen te verteren, evenals Elia deed?” (Luc.9:54). Jezus bestrafte Zijn discipelen, zeggende: “Gij weet niet van hoedanige Geest gij zijt. Want de Zoon des mensen is niet gekomen om te verderven, maar om te behouden.” (vs.55,56). Johannes en zijn medediscipelen waren op een school waar Jezus onderricht gaf. Zij die bereid waren hun gebreken in te zien en die graag hun karakter wilden verbeteren, hadden daartoe ruimschoots de gelegenheid. Johannes waardeerde elke les en zocht voortdurend zijn leven in overeenstemming met het goddelijke Voorbeeld te brengen. Deze lessen van Jezus, die nederigheid, zachtmoedigheid en liefde bevatten - onmisbaar voor het groeien in genade en om geschikt gemaakt te worden voor Zijn werk - waren van de grootste betekenis voor Johannes. Deze lessen zijn bestemd voor ons als enkelingen en als broeders in de gemeente, alsook voor de eerste discipelen van Christus.

JOHANNES EN JUDAS

Een belangrijke les kan getrokken worden uit de grote tegenstelling in het karakter van Johannes en in dat van Judas. Johannes was een levend voorbeeld van heiligmaking. Daartegenover bezat Judas een mate van vroomheid, terwijl zijn karakter eerder duivels dan goddelijk was. Hij gaf voor een discipel van Christus te zijn, maar in woord en daad verloochende hij Hem.

Judas had dezelfde waardevolle gelegenheden als Johannes om het Voorbeeld te bestuderen en na te volgen. Hij luisterde naar de lessen van Christus en zijn karakter had door goddelijke genade veranderd kunnen worden. Maar waar Johannes ernstig streed tegen zijn eigen gebreken en op Christus wilde lijken, deed Judas zijn geweten geweld aan en gaf toe aan de verleiding. Hij ketende zich vast aan oneerlijke gewoonten, die hem vormden naar het beeld van Satan.

Deze beide discipelen stellen de christelijke wereld voor. Allen beweren volgelingen van Christus te zijn, maar terwijl de ene groep leeft in

zachtmoedigheid en nederigheid en van Jezus leert, toont de andere groep dat ze geen daders van het woord zijn, maar slechts hoorders. Eén groep mensen wordt geheiligd door de waarheid; de andere weet niets van de veranderende macht van goddelijke genade. De eersten sterven dagelijks aan hun eigen IK en overwinnen de zonde. De laatsten geven toe aan hun lusten en worden dienaren van Satan.

HOOFDSTUK - 8

HET DIENSTWERK VAN JOHANNES

De apostel Johannes bracht zijn jeugdijaren door onder eenvoudige vissers in Galilea. Hij had geen schoolopleiding. Door zijn omgang met Christus, de grote Leraar, kreeg hij evenwel de hoogste opleiding die een sterfelijk mens kan ontvangen. Hij dronk begerig van de bron van wijsheid en trachtte daarna anderen te leiden tot die "fontein van water, springende tot in het eeuwige leven." (Joh.4:14). De eenvoud van zijn woorden, de geweldige kracht van de waarheden die hij sprak, en het geestelijke vuur dat zijn leer kenmerkte, verschaften hem toegang tot alle klassen. Toch waren zelfs gelovigen niet in staat ten volle de geheiligde verborgenheden van de goddelijke waarheid, die in zijn gesprekken naar voren kwamen, volledig te verstaan. Hij scheen voortdurend door de Heilige Geest bezield te zijn. Hij probeerde de gedachten van mensen te verheffen door ze inzicht te geven in de onzichtbare dingen. De wijsheid waarmee hij sprak, maakte dat zijn woorden waren als dauw, welke de ziel verzacht en tot bedaren brengt.

Na de hemelvaart van Christus treedt Johannes naar voren als een getrouw en vurig arbeider voor de Meester. Met anderen had hij deel aan de uitstorting van de Geest op de dag van het Pinksterfeest. Met hernieuwde ijver en kracht ging hij voort de woorden des levens tot de mensen te spreken. Men bedreigde hem met gevangenisstraf en dood, maar hij liet zich geen vrees aanjagen.

Een veelheid van mensen uit allerlei klassen kwamen luisteren naar de prediking van de apostelen en werden genezen van hun ziekten in de naam van Jezus - de naam die zo gehaat werd door de Joden. De priesters en oversten waren razend toen ze zagen dat de zieken genezen werden en dat Jezus als de Vorst des levens werd verheven. Ze vreesden dat spoedig heel de wereld in Hem zou geloven en dat zij dan beschuldigd zouden worden de machtige Heelmeester te hebben gedood. Maar hoe meer ze hun best deden om deze beweging te stoppen, des te meer mensen geloofden in Hem en keerden zich af van de leer van de schriftgeleerden en Farizeeën.

Vol afgunst grepen zij Petrus en Johannes en wierpen hen in de gevangenis. 's Nachts opende de Engel des Heren echter de deuren der gevangenis, voerde hen naar buiten en sprak, "Gaat heen, gaat in de tempel staan en spreekt tot het volk al deze woorden des levens." (Hand.5:20).

Ernstig en getrouw getuigde Johannes van zijn Meester bij elke gelegenheid die zich voordeed. Hij zag dat voor de gemeente gevaarlijke tijden aanbraken. Satanische misleidingen verschenen overal. De geest van de mensen werd misleid door twijfel en bedrieglijke leerstellingen. Sommigen die voorgaven trouw te zijn aan het werk van God waren bedriegers. Ze loochenden Christus en Zijn evangelie. Zij brachten verderfelijke ketterijen in de gemeente en leefden in overtreding van de goddelijke wet.

HET GELIEFKOOSDE ONDERWERP VAN JOHANNES

Het geliefkoosde onderwerp van Johannes was de oneindige liefde van Christus. Hij geloofde in God zoals een kind gelooft in een vriendelijke en tedere vader. Hij begreep het karakter en het werk van Jezus. Wanneer hij zag hoe zijn Joodse broeders hun weg zochten zonder dat een straal van de Zon der Gerechtigheid hun pad verlichtte, verlangde hij ernaar hun Christus, het Licht der wereld, te brengen. De getrouwe apostel zag dat hun blindheid, hun trots, bijgeloof en onbekendheid met de Schriften, hun ziel ketenden met boeien, die nooit verbroken zouden kunnen worden. Hun vooroordeel en haat jegens Christus, bracht hen als volk naar de ondergang en vernietigde hun hoop op het eeuwige leven. Maar Johannes bleef volhouden met het prediken van Christus als de enige weg tot zaligheid. Het bewijs dat Jezus van Nazareth de Messias was bleek zo duidelijk, dat Johannes verklaarde dat niemand in het duister hoeft te dwalen, wanneer hem zo'n licht aangeboden wordt.

BEDROEFD DOOR GEVAARLIJKE DWALINGEN

Johannes maakte nog mee dat het evangelie overal verkondigd werd en dat duizenden deze onderwijzingen aannamen met heel hun hart. Maar hij werd vervuld met droefheid toen hij zag dat verderfelijke dwalingen de

gemeente binnenslopen. Sommigen die Christus aanvaardden, beweerden dat Zijn liefde hen bevrijdde van de gehoorzaamheid aan de wet van God. Anderzijds beweerden velen dat de letter van de wet gehoorzaamd moest worden, dus ook de Joodse gebruiken en ceremoniën, en dat dit voldoende was voor de zaligheid, zonder het bloed van Christus. Ze zagen in dat Jezus een goed mens was, evenals de apostelen, maar ze loochenden Zijn godheid. Johannes zag de gevaren waaraan de gemeente blootgesteld zou worden als ze deze gedachten zou aanvaardden. Hij ging er met kracht en beslistheid tegenin. Hij schreef aan een respectabele medearbeidster in het evangelie, een vrouw met een goede reputatie en grote invloed:

“Er zijn vele misleiders uitgegaan in de wereld, die de komst van Jezus Christus in het vlees niet belijden. Dit is de misleider en de antichrist. Let op uzelf, dat gij niet verliest wat wij verricht hebben, maar uw loon ten volle ontvangt. Een ieder die verder gaat en niet blijft in de leer van Christus, heeft God niet; wie in deze leer blijft, deze heeft zowel de Vader als de Zoon. Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt, ontvangt hem niet in uw huis en heet hem niet welkom. Want wie hem welkom heet, heeft deel aan zijn boze werken.” (2 Joh.7-11). Johannes zou zijn werk niet zonder grote tegenwerking verrichten. Satan zat niet stil. Hij zette boze mensen aan het leven van deze Godsmen te bekorten.

Heilige engelen beschermden hem tegen hun aanvallen. Johannes moest werken als een getrouwe getuige voor Christus. In die gevaarlijke tijd had de gemeente zijn getuigenis nodig.

Door onjuistheid en bedrog probeerden de gezanten van Satan tegenstand op te wekken tegen Johannes en tegen de leer van Christus. Het gevolg was dat verdeeldheid en dwaalleer de gemeente in gevaar brachten. Onbevreesd trad Johannes deze dwalingen tegemoet. Hij versperde de weg voor de tegenstanders van de waarheid. Hij schreef en vermaande dat de leiders van deze ketterijen niet in het minst aangemoedigd mochten worden. De gevaren die destijds de jonge gemeente bedreigden, zijn er tegenwoordig ook en de leer van de apostel betreffende deze punten moet zorgvuldig opgevolgd worden. “Je moet liefde bezitten”, wordt overal gehoord, vooral van de zijde van hen die voorgeven geheiligd te zijn. Maar liefde is te zuiver om onbeleden zonden te bedekken. De leer van Johannes is belangrijk

voor hen die te midden van de gevaren in de eindtijd leven. Hij was nauw verbonden geweest met Christus. Hij had geluisterd naar Zijn leringen en had Zijn machtige werken gadeslagen. Hij droeg een overtuigende boodschap, die de leugens van Zijn vijanden ontzenuwde.

GEEN COMPROMIS SLUITEN MET DE ZONDE

Johannes genoot de zegening van ware heiligmaking. Maar let wel, de apostel beweert niet zonder zonden te zijn. Hij zoekt volmaaktheid door te wandelen in het licht van Gods aanschijn. Hij getuigt dat de mens, die voorgeeft God te kennen en toch Zijn goddelijke wet overtreedt, van zijn belijdenis een leugen maakt. “Hij die zegt, Ik ken Hem, en Zijn geboden niet bewaart, is een leugenaar, en de waarheid is niet in hem”. (1 Joh.2:4). In deze tijd van vrijzinnigheid worden deze woorden misschien wel als intolerant beschouwd. Maar de apostel leert dat, hoewel we christelijke hoffelijkheid moeten nastreven, we de zonde en de zondaars bij de naam mogen noemen - dat dit in overeenstemming is met ware liefde. Hoewel we de zielen waarvoor Christus stierf moeten liefhebben en moeten werken voor hun redding, mogen we geen compromis sluiten met de zonde. We mogen ons niet verenigen met de tegenstanders en dit liefde noemen. God eist in deze tijd, evenals Johannes in zijn tijd, dat Zijn volk opkomt voor het recht om zielsvernietigende dwalingen te bestrijden.

GEEN HEILIGMAKING ZONDER GEHOORZAAMHEID

Ik heb velen ontmoet die beweerden zonder zonden te leven. Maar wanneer ze getoetst werden aan Gods woord, bleken deze mensen openlijke overtreders van Gods heilige wet te zijn. De duidelijke bewijzen van de eeuwigheidswaarde en bindende kracht van het vierde gebod, konden toch het geweten niet wakker schudden. Ze konden de eisen van God niet ontkennen, maar waagden zich te verontschuldigen voor het feit dat ze de Sabbat verbraken. Ze beweerden geheiligd te zijn en God elke dag van de week te dienen. Vele goede mensen, zeiden ze, hielden de Sabbat niet. Als de mensen maar geheiligd waren, dan zou geen veroordeling hen tref-

fen als ze deze dag niet eerbiedigden. God was te barmhartig om hen te straffen omdat ze de zevende dag niet hielden. Men zou hen eigenaardig vinden als ze de Sabbat vierden en ze zouden geen invloed op de wereld hebben. Ze moesten onderdanig zijn aan de machten die over hen gesteld waren.

Een dame in New Hampshire getuigde in een openbare vergadering dat Gods genade heerste in haar hart en dat ze de Here volkomen toebehoorde. Toen uitte ze haar geloof en zei dat deze mensen zoveel goeds deden in het wijzen van zondaars op de gevaren die hen bedreigden. Ze zei: "De Sabbat die deze mensen brengen is de enige Sabbat van de Bijbel." Ze vertelde toen dat haar geest zich veel met dit onderwerp had bezig gehouden. Ze zag grote beproevingen, die haar te wachten zouden staan als ze de zevende dag zou vieren. De volgende dag kwam ze naar de vergadering en getuigde opnieuw, zeggende dat ze de Here had gevraagd of ze de Sabbat moest vieren en dat Hij haar gezegd had dat dit niet nodig was. Ze had nu rust wat dit onderwerp betrof. Toen riep ze de aanwezigen dringend op om de volmaakte liefde van Jezus aan te nemen, die geen veroordeling kende voor de ziel.

Deze vrouw bezat geen waarachtige heiligmaking. Het was niet God die haar verteld had dat ze geheiligd kon zijn, terwijl ze een van Zijn duidelijke geboden overtrad. Hij die haar meedeelde dat ze door kon gaan met het verbreken van Gods wet en toch zondeloos kon zijn, was de vorst der duisternis - dezelfde die in het Paradijs door middel van de slang aan Eva vertelde: "Gij zult de dood niet sterven." (Gen.3:4). Zij stelde zich gerust met de gedachte dat God veel te goed was om haar te straffen omdat ze aan een van Zijn geboden ongehoorzaam was geweest. Dezelfde bedriegerij uitte duizenden om hun ongehoorzaamheid aan het vierde gebod te verontschuldigen. Zij, die de geest van Christus bezitten zullen alle geboden van God bewaren, ongeacht de omstandigheden. De Majesteit des hemels zegt: "Ik heb de geboden Mijns Vaders bewaard." (Joh.15:10). Adam en Eva waagden het de eisen van God ongehoorzaam te zijn en het vreselijke gevolg van hun zonde moest een waarschuwing voor ons zijn om niet hun voorbeeld van ongehoorzaamheid na te volgen. Christus bad voor Zijn discipelen met de volgende woorden: "Heilig hen in Uw waar-

heid: Uw woord is de waarheid.” (Joh.17:17). Ware heiligmaking bestaat alleen in gehoorzaamheid aan de waarheid. Zij die God liefhebben met heel hun hart, zullen ook Zijn geboden liefhebben. Het geheiligde hart is in overeenstemming met de voorschriften van Gods wet, want ze zijn heilig, rechtvaardig en goed.

GOD IS NIET VERANDERD

Gods karakter is niet veranderd. Hij is dezelfde naijverige God die Zijn wet gaf op Sinaï en deze met Zijn eigen vinger neerschreef op stenen tafelen. Zij die Gods heilige wet overtreden kunnen dan wel zeggen: “Ik ben heilig”, maar waarlijk geheiligd zijn en beweren geheiligd te zijn, zijn twee verschillende dingen.

Het Nieuwe Testament heeft de wet van God niet veranderd. De heiligheid van de Sabbat van het vierde gebod staat even vast als de troon van Jahweh. Johannes schrijft: “Ieder die de zonde doet, doet ook de wetteloosheid; want zonde is wetteloosheid. En gij weet dat Hij geopenbaard is, opdat Hij de zonden zou wegnemen, en in Hem is geen zonde. Een ieder die in Hem blijft, zondigt niet; een ieder, die zondigt, heeft Hem niet gezien en heeft Hem niet gekend.” (1 Joh.3:4-6). Met de geliefde apostel kunnen wij dezelfde mening hebben over hen die beweren in Christus te zijn en te zijn geheiligd, terwijl ze Gods wet overtreden. Hij had met eenzelfde soort mensen te maken als wij. Hij zei: “Kinderkens, laat niemand u misleiden. Wie de rechtvaardigheid doet, is rechtvaardig, gelijk Hij rechtvaardig is; wie de zonde doet, is uit de duivel, want de duivel zondigt van den beginne.” (vs.7,8). De apostel sprak hier duidelijke taal, zoals hij vond dat dit thema vereiste.

Uit de brieven van Johannes ademt een geest van liefde. Wanneer hij echter in aanraking komt met mensen die Gods wet overtreden en toch beweren dat ze zondeloos leven, aarzelt hij niet hen te waarschuwen voor hun gevaarlijke bedriegerijen. “Indien wij zeggen dat wij gemeenschap met Hem hebben, en in de duisternis wandelen, dan liegen wij en doen de waarheid niet; maar indien wij in het licht wandelen gelijk Hij in het licht is, hebben wij gemeenschap met elkander; en het bloed van Jezus, Zijn

Zoon, reinigt ons van alle zonde. Indien wij zeggen dat wij geen zonde hebben misleiden wij onszelf, en de waarheid is in ons niet. Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig om ons de zonden te vergeven en ons te reinigen van alle ongerechtigheid. Indien wij zeggen dat wij niet gezondigd hebben, maken wij Hem tot een leugenaar, en Zijn woord is in ons niet.” (1 Joh.1:6-10).

HOOFDSTUK - 9

JOHANNES IN BALLINGSCHAP

Het wonderbaarlijk succes, als gevolg van de prediking der apostelen en hun medewerkers, deed de haat van de vijanden van Christus toenemen. Ze deden alles wat in hun macht lag om de voortgang te hinderen en slaagden er eindelijk in de macht van de Romeinse keizer achter zich te krijgen in hun strijd tegen het christendom. Een vreselijke vervolging ontstond, waarbij veel volgelingen van Christus het leven verloren. De apostel Johannes was oud geworden, maar met steeds grotere ijver en resultaten bleef hij de leer van Christus verkondigen. Zijn getuigenis bezat een kracht, welke zijn tegenstanders niet konden weerstaan, en waardoor zijn broeders ten zeerste bemoedigd werden.

Toen het geloof van de christenen scheen te wankelen onder de felle tegenstand die ze ondervonden, verkondigde de apostel met grote waardigheid, macht en welsprekendheid: "Hetgeen was van den beginne, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze eigen ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens - ...dat verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus." (1 Joh. 1:1-3).

De bitterste haat moest Johannes verduren vanwege zijn onwankelbare trouw aan het werk van Christus. Hij was als laatste overgebleven van de discipelen die Jezus goed gekend hadden en zijn vijanden hadden besloten zijn stem het zwijgen op te leggen. Als dit bereikt kon worden, hoopten ze een eind te kunnen maken aan de verspreiding van de leer van Christus. Als ze er met geweld tegen in zouden gaan zou deze leer spoedig uitsterven. Aldus werd Johannes naar Rome geroepen om zich te verantwoorden voor zijn geloof. Zijn leerstellingen werden verkeerd uitgelegd. Valse getuigen noemden hem een onruststoker, die openbaar theorieën verkondigde die het volk zouden schaden.

De apostel verdedigde zijn geloof op een duidelijke en overtuigende wijze, met zo'n eenvoud en kracht, dat zijn woorden een geweldige uitwerking

hadden. Zijn toehoorders stonden verbaasd over zijn wijsheid en welsprekendheid. Maar hoe duidelijker zijn getuigenis was, des te groter werd de haat van hen die de waarheid tegenstonden. De keizer werd vervuld met razernij en lasterde de naam van God en van Christus. Hij kon de woorden van de apostel niet weerleggen of tegen de kracht ingaan die in deze waarheid lag opgesloten en besloot de getrouwe verkondiger het zwijgen op te leggen.

GODS GETUIGE NIET TOT ZWIJGEN GEBRACHT

We zien hier hoe onbuigzaam het hart kan worden als het zich hardnekkig verzet tegen Gods bedoelingen. De vijanden van de gemeente waren vastbesloten hun trots en macht voor het volk te handhaven. Op keizerlijk bevel werd Johannes verbannen naar het eiland Patmos, veroordeeld, zoals hij ons vertelt “om het woord Gods en het getuigenis van Jezus Christus.” (Openb.1:9). Maar de vijanden van Christus slaagden niet in hun opzet deze getrouwe getuige tot zwijgen te brengen. Uit dit verbanningsoord kwam de stem van de apostel en zij reikt zelfs tot aan het eind der tijden met de verkondiging van de grootste waarheden ooit aan mensen gebracht. Patmos, een rotsachtig eilandje in de Egeïsche Zee, was door de Romeinse regering uitgekozen als een verbanningsoord voor misdadigers. Maar voor de dienstknecht Gods werd dit troosteloze oord de poort des hemels. Hij werd afgesloten van de drukte van het leven en van zijn arbeid als evangelist, maar hij werd niet uitgesloten van de tegenwoordigheid van God. In zijn afgezonderde omgeving had hij omgang met de Koning der koningen. Hij kon meer studie maken van de openbaringen van goddelijke macht vanuit het boek der natuur en vanuit de geïnspireerde geschriften. Hij hield van het nadenken over het grote scheppingswerk en vereerde de macht van de Goddelijke Bouwmeester. In vroegere jaren hadden zijn ogen zich verlustigd in het zien van de beboste heuvels, de groene dalen, en vruchtbare vlakten. Hij had in de schoonheid der natuur met blijdschap de wijsheid en de bekwaamheid van de Schepper ontdekt. Hij was nu omgeven door een landschap dat velen somber en onaantrekkelijk zouden vinden. Maar met Johannes was dit niet het geval. Hij las

de meest interessante lessen vanuit de wilde, verlaten rotsen, de geheimen van de zee, en de schoonheid van het uitspansel. Voor hem droeg dit alles het stempel van Gods macht en verkondigde het Zijn eer.

DE STEM VAN DE NATUUR

De apostel zag in alles om zich heen de getuigenis van de Zondvloed, die de aarde bedolf omdat haar inwoners de wet van God overtreden hadden. De rotsen, die door de kracht van de wateren uit de diepte omhoog geworpen waren, herinnerden hem aan de verschrikkingen van de uitstorting van Gods toorn. Maar waar alles rond hem woest en verlaten scheen, waren de blauwe luchten boven de apostel op het eenzame Patmos even helder als de hemel boven zijn geliefd Jeruzalem. Als de mens in de nacht omhoog ziet naar de schoonheid van het uitspansel en Gods macht ontdekt in de talloze sterren, leert hij een les omtrent de grootheid van de Schepper, in tegenstelling tot zijn eigen kleinheid. Als iemand trots en verwaand is vanwege zijn rijkdom, talenten of persoonlijke eigenschappen, moet hij op een heldere sterrennacht eens naar buiten gaan en omhoog kijken, en leren zijn trotse geest te vernederen in tegenwoordigheid van de Oneindige.

In het geluid van vele wateren hoorde de profeet de stem van de Schepper. De zee, opgezweept door de stormen, deed hem denken aan de toorn van een gekrenkte God. De machtige golven, die ondanks hun woestheid als door een onzichtbare hand binnen hun grenzen bleven, vertelden Johannes van de oneindige macht, die de diepten in bedwang hield. En in tegenstelling hiermee zag hij de dwaasheid van zwakke stervelingen, als wormen in het stof, die trots waren op hun wijsheid en kracht, en hun hart verhieven tegen de Bestuurder van het heelal, alsof God hun gelijke was. Hoe blind en onnadenkend is de menselijke trots! Een uur van Gods zegen in het geven van zonneschijn en regen op aarde, doet meer om het aangezicht van de natuur te veranderen, dan de mens met al zijn kennis en volharding gedurende zijn leven tot stand kan brengen.

In zijn omgeving las de verbannen profeet de openbaringen van goddelijke macht, en in de werken der natuur hield hij gemeenschap met zijn

God. Het diepste verlangen van de ziel naar God, de vurigste gebeden stegen op naar de hemel vanaf het rotsachtige Patmos. Steeds wanneer Johannes de rotsen zag, dacht hij aan Christus, de rots zijner sterkte, in wiens schuilplaats hij zich onbevreesd kon verbergen.

EEN SABBATVIERDER

De dag des Heren waarover Johannes sprak was de Sabbat, de dag waarop Jahweh rustte toen Hij het scheppingswerk voltooid had. De dag die Hij zegende en heiligde omdat Hij op die dag rustte. Op het eiland Patmos vierde Johannes de Sabbat even getrouw als toen hij onder de mensen verkeerde en op die dag predikte. Door de woeste rotsen om hen heen werd Johannes herinnerd aan Horeb, waar God, toen Hij Zijn wet aan het volk bekend maakte, zeide: “Gedenk de Sabbatdag, dat gij die heiligt”. (Ex.20:8).

De Zoon van God sprak tot Mozes vanaf de top van de berg. God maakte van de berg Zijn heiligdom. De eeuwige heuvelen waren Zijn tempel. De goddelijke Wetgever daalde neer op de rotsachtige berg om Zijn wet ten aanhoren van heel het volk te verkondigen, opdat ze onder de indruk zouden komen van de grootse en ontzagwekkende manifestatie van Zijn macht en heerlijkheid, en bang zouden worden Zijn geboden te overtreden. God verkondigde Zijn wet te midden van donder en bliksem en dikke wolken op de top van de berg, en Zijn stem was als een luide bazuin. De wet van Jahweh was onveranderlijk, en de tafels waarop Hij deze wet neerschreef waren uit steen gehouwen, waarmee God de onveranderlijkheid van Zijn geboden te kennen gaf. Het rotsachtige Horeb werd een geheiligde plaats voor allen die de wet van God liefhebben en eerbiedigen.

ALLEEN MET GOD

Terwijl Johannes nadacht over de gebeurtenissen op Horeb, kwam de Geest van Hem, die de zevende dag heiligde, op hem. Hij dacht na over de zonde van Adam, die de goddelijke wet overtrad, met alle verschrikkelijke gevolgen van dien. De oneindige liefde van God Die Zijn Zoon

gaf om de verloren mensheid te verlossen, scheen te groot om in woorden uit te drukken. Als hij er in zijn brief over schrijft, vraagt hij de gemeente en de wereld om deze liefde gade te slaan. “Ziet, welk een liefde ons de Vader gegeven heeft, dat wij kinderen Gods genoemd worden, en wij zijn het ook. Daarom kent de wereld ons niet, omdat ze Hem niet kent.” (1 Joh.3:1). Het was onbegrijpelijk voor Johannes dat God Zijn Zoon kon geven om Hem te laten sterven voor een opstandige wereld. Hij werd stil van verbazing over het feit dat het verlossingsplan, dat de hemel zoveel kostte, geweigerd kon worden door hen voor wie dit oneindig offer was gebracht.

Johannes was alleen met God. Hoe meer hij leerde over het karakter van God door de werken der schepping, hoe groter zijn eerbied voor God werd. Dikwijls stelde hij zichzelf de vraag: “Waarom streven de mensen, die volkomen van God afhankelijk zijn, niet naar vrede met Hem door vrijwillige gehoorzaamheid? Hij is oneindig in wijsheid, en aan Zijn macht bestaan geen grenzen. Hij bestuurt de hemelen met hun talloze werelden. Hij bewaart in volmaakte harmonie de grootheid en de schoonheid der dingen die Hij geschapen heeft. Zonde is overtreding van Gods wet en de straf op de zonde is de dood. Er zou in de hemel zowel op de aarde geen wanklank zijn gehoord, als zonde niet bestaan had. Ongehoorzaamheid aan Gods wet heeft alle ellende over Zijn schepselen gebracht. Waarom laat de mens zich niet met God verzoenen?

Het is geen kleinigheid tegen God te zondigen, de perverse menselijke wil te stellen tegenover de wil van zijn Maker. Het is in het belang van mensen, ook in deze tijd, om de geboden van God te bewaren. En het komt zeker hun eeuwige leven ten goede als ze hun leven aan God onderwerpen en zich met Hem te verzoenen. De dieren in het veld gehoorzamen de wet van hun Schepper door hun instinct. Tot de trotse oceaan spreekt Hij: “Tot hiertoe zult gij komen en niet verder.” (Job 38:11) en de wateren luisteren naar Zijn woord. De planeten volgen hun baan in volmaakte regelmaat en gehoorzamen de wetten die God heeft ingesteld. Van alle schepselen die God op aarde heeft geschapen is alleen de mens opstandig. Toch bezit hij verstandelijke vermogens om de eisen van de goddelijke wet te verstaan en het geweten om zowel de schuld van overtredingen als de vrede en

blijdschap van gehoorzaamheid te beseffen. God maakte hem tot iemand met een vrije wil, gehoorzaam of ongehoorzaam. De beloning van het eeuwig leven - het eeuwig gewicht der heerlijkheid - is voor allen die Gods wil doen, terwijl de dreiging van Zijn toorn rust op hen die Zijn wet trotseren.

GODS MAJESTEIT

Terwijl Johannes nadacht over de heerlijkheid van God, die geopenbaard werd in Zijn werken, werd hij overweldigd door de grootheid en majesteit van de Schepper. Ook wanneer alle inwoners van deze kleine wereld zouden weigeren God gehoorzaam te zijn, dan blijft Zijn heerlijkheid nog steeds bestaan. Hij kan elke sterveling wegvagen van het aardoppervlak en een nieuw mensenras scheppen, dat Zijn naam zou verheerlijken. Gods eer hangt niet af van de mens. Hij kan de menigte sterren aan de hemel, de miljoenen werelden boven, opwekken om een loflied ter ere van hun Schepper te zingen. “Daarom loven de hemelen Uw wondermacht, o Here, ook Uw trouw in de gemeente der heiligen; want wie in de hemel kan de Here evenaren, wie onder de goden is de Here gelijk? God is zeer ontzagwekkend in de raad der heiligen, geducht boven allen die rondom Hem zijn.” (Ps.89:6-8).

EEN VISIOEN VAN CHRISTUS

Johannes herinnert zich de wonderbare gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt tijdens het leven van Christus. In zijn verbeelding geniet hij weer van de kostbare gelegenheden die hij heeft gehad en putte daaruit troost. Plotseling worden zijn overpeinzingen onderbroken. Hij wordt op duidelijke toon aangesproken. Hij keert zich om naar de stem, en zie! daar staat zijn Heer, die hij heeft liefgehad, met wie hij heeft gewandeld en gesproken, en wiens lijden hij aan het kruis heeft gadeslagen. Maar wat was de verschijning van de Heiland veranderd! Hij is niet langer “een man van smarten, verzocht in krankheid.” (Jes.53:3). Niet langer draagt Hij de kenmerken van Zijn vernedering. Zijn ogen zijn als een vuurvlam,

Zijn voeten als blinkend koper, gloeiend als in een oven. Het geluid van Zijn stem is als het geluid van vele wateren. Zijn aangezicht schijnt als de zon in al haar kracht. In zijn hand zijn zeven sterren, welke de leiders van de gemeenten voorstellen. Uit zijn mond komt een scherp, tweesnijdend zwaard, een teken van de macht van Zijn Woord.

Johannes, die zijn Heer zo heeft liefgehad en die standvastig zich vastklemde aan de waarheid, ondanks gevangenisstraf, slagen en doodsb bedreiging, kan het gezicht van deze heerlijkheid niet verdragen. Hij valt als dood neer op de grond. Dan legt Jezus Zijn hand op de liggende gestalte van Zijn dienstknecht, en zegt: “Vrees niet;... Ik leef, en Ik ben dood geweest en zie, Ik ben levend tot in alle eeuwigheden.” (Openb.1:17,18). Johannes werd gesterkt om in tegenwoordigheid van zijn verheerlijkte Heer te leven en toen werd hem in een heilig visioen het doel van God met Zijn gemeente in de toekomst onthuld. De heerlijke bekering van het hemels tehuis werd hem bekend gemaakt. Hij mocht een blik slaan op de troon van God en zag de in het wit geklede schare der verlostten. Hij hoorde muziek van hemelse engelen en de overwinningsliederen van hen, die overwonnen hadden door het bloed van het Lam en door het woord van hun getuigenis.

DE NEDERIGHEID VAN JOHANNES

De geliefde discipel kreeg zulke verheven voorrechten, zoals zelden aan stervelingen vergund zijn geweest. Hij was zo nauw verbonden met Christus, dat er in zijn hart geen plaats was voor trots. Zijn nederigheid was niet slechts een belijdenis. Het was een eigenschap die hem bedekte als een gewaad. Hij probeerde steeds zijn eigen daden van gerechtigheid te verbergen en alles te vermijden wat de aandacht op hem zou kunnen richten. In zijn evangelie spreekt Johannes over de discipel die Jezus liefhad, maar hij verbergt het feit dat hijzelf deze geëerde discipel was. Voor zelfzucht was in zijn leven geen plaats. In zijn dagelijks leven onderwees en beoefende hij liefde in de ware betekenis van het woord. Hij was zich diep bewust van deze liefde die tussen natuurlijke zowel als geestelijke broeders behoort te bestaan. Hij noemde deze liefde als een noodzakelijk

kenmerk van de volgelingen van Christus. Zonder deze liefde heeft het leven van de christen geen zin. Johannes onderwees praktische godsvrucht. Hij onderwees onfeilbare gedragsregels voor de christenen. Ze moesten zuiver van hart en van onbesproken gedrag zijn. In geen geval mochten ze tevreden zijn met een uiterlijke belijdenis. Hij verklaart in niet mis te verstane bewoordingen dat een christen iemand is die op Christus gelijk is. Het leven van Johannes was een ernstig streven om naar de wil van God te wandelen. De apostel volgde zijn Heiland zo nauw en had zulk een besef van de zuiverheid en heiligheid van Christus, dat zijn eigen karakter daarbij vergeleken, vol gebreken was. Toen Jezus in Zijn verheerlijkte gedaante aan Johannes verscheen, was een enkele blik voldoende om hem als dood te doen neervallen. Dit zal altijd het gevoel zijn van hen die hun Heer en Meester het beste kennen. Hoe meer ze nadenken over het leven en karakter van Jezus, des te meer zullen ze hun eigen zondigheid beseffen, en des te minder zullen ze geneigd zijn zich te beroemen op heiligheid van hart of beweren geheiligd zijn.

HOOFDSTUK - 10

EEN CHRISTELIJK KARAKTER

Het karakter van de christen komt tot uiting in zijn dagelijks leven. Christus zei: "Elke goede boom brengt goede vruchten voort, maar een kwade boom brengt slechte vruchten voort." (Matt.7:17). Onze Heiland vergelijkt zich met een wijnstok, waarvan Zijn volgelingen de ranken zijn. Hij maakt duidelijk dat allen die Zijn discipelen willen zijn, vrucht moeten voortbrengen. Dan laat Hij zien hoe ze vruchtbare takken kunnen worden. "Blijf in Mij, en Ik in u. Zoals de rank geen vrucht kan dragen van zichzelf, als ze niet in de wijnstok blijft, zo ook gij niet, als gij in Mij niet blijft." (Joh.15:4).

De apostel Paulus beschrijft de vrucht welke de christen moet dragen. Hij zegt dat "deze bestaat in louter goedheid en gerechtigheid en waarheid." (Ef.5:9). En opnieuw: "De vrucht van de Geest is liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing." (Gal.5:22,23). Deze kostbare gaven zijn niets anders dan de beginselen van Gods wet, ten uitvoer gebracht in het leven.

De wet van God is de enige ware maatstaf van zedelijke volmaaktheid. Deze wet werd praktisch geïllustreerd in het leven van Christus. Hij zegt van Zichzelf: "Ik heb de geboden Mijns Vaders bewaard." (Joh.15:10). Alleen deze gehoorzaamheid kan voldoen aan de eisen van het woord van God. "Hij, die zegt dat hij in Hem blijft, moet zelf alzo wandelen, als Deze gewandeld heeft." (1 Joh.2:6). We kunnen niet zeggen dat we hiertoe niet in staat zijn, want we hebben de verzekering: "Mijn genade is u genoeg." (2 Kor.12:9). Wanneer we in de goddelijke spiegel - de wet van God - kijken, ontdekken we de verschrikkelijke goddeloosheid van zonde en onze verloren toestand als overtreders. Door berouw en geloof echter worden we voor God gerechtvaardigd en door Gods genade worden we in staat gesteld Zijn geboden te gehoorzamen.

LIEFDE VOOR GOD EN MENS

Zij die God werkelijk liefhebben, zullen blijk geven van een oprecht verlangen om Zijn wil te verstaan en deze te doen. De apostel Johannes, wiens brieven zo uitvoerig over de liefde handelen, zegt: “Dit is de liefde Gods, dat we Zijn geboden bewaren.” (1 Joh.5:3). Het kind dat de ouders liefheeft, zal dit tonen door vrijwillige gehoorzaamheid, maar het zelfzuchtige, ondankbare kind probeert zo weinig mogelijk voor zijn ouders te doen, hoewel het tegelijkertijd alle voorrechten wenst te genieten die verleend worden aan gehoorzame en trouwe kinderen. Ditzelfde verschil ontdekken we bij hen die voorgeven kinderen van God te zijn. Velen die weten dat ze het voorwerp van Zijn liefde en zorg zijn, en die gaarne Zijn zegen ontvangen, vinden er geen lust in Zijn wil te doen. Ze beschouwen Gods eisen als een onaangename last, Zijn geboden als een pijnlijk juk. Maar wie oprecht zoekt naar heiligheid van hart en leven, verlustigt zich in de wet van God en betreurt alleen dat hij daarin zo erg tekort schiet. Wij hebben het gebod gekregen elkaar lief te hebben zoals Christus ons heeft liefgehad. Hij heeft Zijn liefde getoond door Zijn leven neer te leggen om ons te verlossen. De geliefde discipel zegt dat wij bereid moeten zijn ons leven te geven voor de broederen. Want “Een ieder die Hem liefheeft, die deed geboren worden, heeft ook degene lief, die uit Hem geboren is.” (1 Joh.5:1). Als we Christus liefhebben, zullen we hen liefhebben die in leven en karakter op Hem gelijken. En niet alleen dit, maar we zullen ook liefhebben die “geen hoop” hebben, en die “zonder God in de wereld zijn”. (Ef.2:12). Christus verliet Zijn hemels tehuis en kwam naar de aarde om te lijden en te sterven om zondaars te redden. Voor hen werkte, leed en bad Hij, totdat Hij, gebroken van hart en verlaten door hen voor wie Hij gekomen was, Zijn leven gaf op Golgotha.

HET NAVOLGEN VAN HET VOORBEELD

Velen deinzen terug voor een leven als dat van de Heiland. Ze menen dat het een te groot offer is om het Voorbeeld na te volgen, om vrucht voort te brengen in goede werken, en dan geduldig verdragen dat God hen snoeit

opdat ze meer vrucht zouden dragen. Maar wanneer de christen zich beschouwt als een nederig werktuig in de handen van Christus, en er naar streeft getrouw elke taak te vervullen, terwijl hij vertrouwt op de hulp die God beloofd heeft, zal hij het juk van Christus dragen en merken dat het licht is. Dan zal hij lasten dragen voor Christus en ze niet zwaar noemen. Hij kan opzien met moed en vertrouwen, en zeggen: "Ik weet in Wien ik geloofd heb, en ben verzekerd dat Hij bij machte is, hetgeen Hij mij toevertrouwd heeft, te bewaren." (2 Tim.1:12).

Als we hindernissen tegenkomen op ons pad en deze getrouw overwinnen; als we tegenwerking en smaad ontmoeten, en in de naam van Christus de overwinning behalen; als we verantwoordelijkheden dragen en onze plichten doen in de geest van de Meester, dan verkrijgen we inderdaad een kostbare kennis van Zijn trouw en macht. We vertrouwen niet langer op de ervaring van anderen, want we hebben het getuigenis in onszelf. Evenals de Samaritanen vroeger, kunnen we zeggen: "We hebben Hemzelf gehoord, en weten, dat deze inderdaad is de Christus, de Heiland der wereld." (Joh.4:42).

Hoe meer we nadenken over het karakter van Christus en hoe meer we Zijn reddende macht ervaren, des te scherper zullen we onze eigen zwakheid en onvolmaaktheid beseffen en hoe ernstiger we naar Hem opzien als onze sterkte en onze Verlosser. In onszelf bezitten we niet de macht om de tempel van de ziel te zuiveren van haar onreinheid. Wanneer we echter berouw hebben van onze zonden tegenover God en vergeving zoeken door de verdiensten van Christus, zal Hij dat geloof schenken dat werkt door liefde en het hart zuivert. Door geloof in Christus en gehoorzaamheid aan de wet van God kunnen we geheiligd worden, en aldus geschikt gemaakt worden om te verkeren in het gezelschap van heilige engelen en de in het wit geklede verlost in het rijk der heerlijkheid.

VERENIGING MET CHRISTUS IS ONS VOORRECHT

Het is niet alleen het voorrecht, maar ook de plicht van iedere christen om een goede band met Christus te onderhouden en een rijke ervaring te hebben in de dingen van God. Dan zal zijn leven rijk zijn in goede werken.

Christus zei: “Hierin is Mijn Vader verheerlijkt; dat gij veel vrucht draagt.” (Joh.15:8). Als we lezen over mensen die opvielen door hun vroomheid, beschouwen we dikwijls datgene wat zij bereikt hebben als ver buiten ons bereik liggend. Dit is echter niet waar. Christus stierf voor alle mensen. In Zijn woord ontvangen we de verzekering dat Hij méér bereid is de Heilige Geest te geven aan hen die Hem er om vragen, dan aardse ouders bereid zijn goede gaven te geven aan hun kinderen. De profeten en de apostelen bezaten geen christelijk karakter door een wonder. Ze gebruikten de middelen die God hen binnen hun bereik verschaftte. Allen die zich dezelfde inspanning getroosten zullen dezelfde resultaten behalen.

PAULUS' GEBED VOOR DE GEMEENTE

In zijn brief aan de gemeente in Efeze schrijft Paulus over “de verborgenheid van het evangelie” (Ef.6:19), en de “onnaspeurlijke rijkdom van Christus”. (Ef.3:8). Hij verzekerde hen, dat hij ernstig bad voor hun geestelijk welzijn: “Ik buig mijn knieën tot de Vader van onze Here Jezus Christus... opdat Hij u geve, naar de rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht gesterkt te worden door Zijn Geest in de inwendige mens, opdat Christus door het geloof in uw harten wonen. Geworteld en gegrond in de liefde, zult gij dan, samen met alle heiligen, in staat zijn te vatten, hoe groot de breedte en hoogte en lengte en diepte is, en te kennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot alle volheid Gods.” (Ef.3:14-19).

Hij schreef ook aan de broeders te Korinthe: “aan de geheiligden in Christus Jezus... genade zij u en vrede van God onze Vader, en van de Here Jezus Christus. Ik dank God te allen tijde over u, vanwege de genade Gods die u in Christus Jezus geschonken is; want in elk opzicht zijt gij rijk geworden in Hem; in alle woord en alle kennis, gelijk het getuigenis aangaande Christus onder u bevestigd is, zodat gij ten aanzien van geen enkele genadegave tekort komt, terwijl gij uitziert naar de openbaring van onze Here Jezus Christus.” (1 Kor.1:2-7). Deze woorden werden niet alleen gericht tot de gemeente in Korinthe, maar tot heel het volk van God tot aan het eind der tijden. Iedere christen kan de zegen van heiligmaking

deelachtig zijn.

De apostel gaat verder met de volgende woorden: “Doch ik vermaan u, broeders, bij de naam van onze Here Jezus Christus: weest allen eenstemmig, en laten er geen scheuringen onder u zijn; weest vast aaneengesloten, één van zin en één van gevoelen.” (vs.10). Paulus zou hen zeker niet het onmogelijke gevraagd hebben. Eenheid is het onvoorwaardelijke gevolg van christelijke volmaaktheid.

In de brief aan de Kolossenzen worden eveneens de heerlijke voorrechten getoond die aan Gods kinderen beloofd zijn: “Daar wij gehoord hebben van uw geloof in Christus Jezus, en van de liefde, die gij al de heiligen toedraagt, om de hoop die voor uw is weggelegd in de hemelen... houden ook wij sedert de dag, dat wij dit gehoord hebben, niet op voor u te bidden en te vragen, dat gij met de rechte kennis van Zijn wil vervuld moogt worden, in alle wijsheid en geestelijk inzicht, om de Here waardig te wandelen, Hem in alles te behagen, in alle goed werk vrucht te dragen en op te wassen in de rechte kennis van God. Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht Zijner heerlijkheid tot alle volharding en geduld, en dankt gij met blijdschap.” (Kol.1:4-11).

DE MAATSTAF VAN HEILIGHEID

De apostel zelf streefde er gedurig naar die maatstaf van heiligheid te bereiken die hij zijn broeders voorhield. Hij schreef aan de Filippenzen: “Alles wat mij winst was, heb ik om Christus’ wil schade geacht. Voorzeker, ik acht zelfs alles schade, omdat de kennis van Christus Jezus, mijn Heer, dat alles te boven gaat... opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, of ik, aan Zijn dood gelijkvormig wordende, zou mogen komen tot de opstanding der doden. Niet, dat ik het reeds verkregen zou hebben, of reeds volmaakt zou zijn, maar ik jaag er naar, of ik het ook grijpen mocht, omdat ook ik door Christus Jezus gegrepen ben. Broeders, ik voor mij acht niet dat ik het reeds gegrepen heb, maar één ding doe ik: vergetende hetgeen achter mij ligt, en mij uitstreckende naar hetgeen voor mij ligt, jaag ik naar het doel om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus.” (Fil.3:7-14). Er is een

treffende tegenstelling tussen de opgeblazen, zelfgerechtigde beweringen van hen die voorgavev zondeloos te zijn, en de eenvoudige taal van de apostel. Toch waren het de zuiverheid en de trouw van zijn eigen leven, die zo'n kracht gaven aan zijn vermaningen aan zijn broeders.

DE WIL VAN GOD

Paulus aarzelde niet bij elke voorkomende gelegenheid de nadruk te leggen op het belang van Bijbelse heiligmaking. Hij zegt: "Gij weet welk gebod wij u gaven door de Here Jezus. Want dit is de wil van God, uw heiligmaking." (1 Tess.4:2,3). "Daarom, mijn geliefden, gelijk gij te allen tijde gehoorzaam zijt geweest, blijft, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu des te meer bij mijn afwezigheid, uw behoudenis bewerken met vreze en beven, want God is het, die om Zijn welbehagen zowel het willen als het werken in u werkt. Doet alles zonder morren of bedenkingen, opdat gij onberispelijk en onbesmet moogt zijn, onbesproken kinderen Gods temidden van een ontaard en verkeerd geslacht, waaronder gij schijnt als lichtende sterren in de wereld." (Fil.2:12-15).

Hij verzoekt Titus de gemeente te leren dat, hoewel ze moeten vertrouwen op de verdiensten van Christus om gered te worden, de genade van God die in hun harten woont, hen zal helpen getrouw de plichten van het dagelijks leven te volbrengen. "Herinner hen eraan dat ze zich aan overheid en gezag onderwerpen, gehoorzaam, tot alle goed werk bereid zijn, geen lastertaal uiten, niet twisten, vriendelijk zijn, en alle zachtmoedigheid bewijzen aan alle mensen... Dit is een getrouw woord, en ik wil dat gij op dit punt een krachtig getuigenis geeft, opdat zij, die hun vertrouwen op God gebouwd hebben, ervoor zorgen vooraan te staan in goede werken. Die zijn schoon en voor de mensen nuttig." (Titus 3:1-8).

Paulus tracht ons duidelijk te maken dat liefde zowel de grondslag is van alle aanvaardbare dienst aan God, als de ware kroon van alle christelijke gaven. Alleen in zielen waar liefde heerst kan de vrede Gods vertoeven. "Doe dan aan, als door God uitverkoren heiligen, en geliefden, innerlijke ontferming, goedheid, nederigheid, zachtmoedigheid en geduld. Verdraagt elkander en vergeeft elkander, indien de een tegen de ander een

grief heeft; gelijk ook de Here u vergeven heeft, doet ook gij evenzo. En doet bij dit alles de liefde aan, als de band der volmaaktheid. En de vrede van Christus, tot welke gij immers in één lichaam geroepen zijt, regere in uw harten; en weest dankbaar. Het woord van Christus wone rijkelijk in u, zodat gij in alle wijsheid elkander leert en terechtwijst en met psalmen, lofzangen en geestelijke liederen zingende, Gode dank brengt in uw harten. En al wat gij doet met woord of werk, doet het alles in de naam des Heren Jezus, God de Vader dankende door Hem.” (Kol.3:12-17).

HOOFDSTUK - 11

HET VOORRECHT VAN DE CHRISTEN

Velen die oprecht zoeken naar heiligheid van hart en zuiverheid van leven, schijnen verslagen en ontmoedigd. Ze zien voortdurend op zichzelf en klagen over hun gebrek aan geloof. Omdat ze geen geloof hebben, voelen zij dat ze geen aanspraak kunnen maken op de zegeningen van God. Deze mensen verwarren gevoel met geloof. Ze miskennen de eenvoud van waar geloof en brengen aldus duisternis in hun ziel. Ze zouden de geest moeten afwenden van zichzelf om stil te staan bij de genade en goedheid van God en terug denken aan Zijn beloften, en dan eenvoudig geloven dat Hij Zijn woord waar zal maken. We kunnen niet op ons geloof vertrouwen, maar moeten bouwen op de beloften van God. Als we berouw hebben van onze zonden uit het verleden en gehoorzaamheid voor de toekomst beloven, moeten we geloven dat God ter wille van Christus ons aanneemt en ons onze zonden vergeeft. Duisternis en ontmoediging zullen soms over de ziel komen en dreigen ons te overweldigen, maar we mogen ons vertrouwen niet wegwerpen. We moeten het oog gericht houden op Jezus, wat ons gevoel ook moge zijn. We moeten getrouw elke ons bekende taak trachten te volbrengen en ons vervolgens overgeven aan de beloften van God.

HET LEVEN DES GELOOFS

Soms kan een diep besef van onze onwaardigheid vrees in onze ziel doen opkomen, maar dat is geen bewijs dat God anders over ons is gaan denken, of dat wij anders denken over God. We moeten er niet naar streven de geest in een staat van emotie te brengen. Het is mogelijk dat we vandaag niet de vrede en de blijdschap ervaren, welke gisteren ons deel was. In geloof moeten wij evenwel de hand van Christus grijpen en Hem zowel in het duister als in het licht ons vertrouwen schenken. Satan mag fluisteren: "U bent een te grote zondaar om door Jezus gered te worden." Wanneer u erkent dat u inderdaad zondig en onwaardig bent, kunt u de verzoeker

antwoorden met de uitroep: “Dank zij het verzoeningswerk, aanvaard ik Christus als mijn Heiland. Ik vertrouw niet op mijn eigen verdiensten, maar slechts op het kostbaar bloed van Christus, dat mij reinigt. In dit ogenblik klem ik mij hulpeloos vast aan Christus.” Het christelijk leven moet een leven van aanhoudend, levend geloof zijn. Een onwankelbaar vertrouwen, een vast bouwen op Christus, zal vrede en veiligheid in het hart geven.

WEERSTAAN VAN VERZOEKINGEN

Wees niet moedeloos omdat uw hart soms verhard lijkt. Elke hindernis, elke innerlijke vijand vermeerdert echter uw behoefte aan Christus. Hij kwam om het hart van steen weg te nemen, om er een hart van vlees voor in de plaats te geven. Zie op Hem voor bijzondere genade, zodat u uw eigenaardige tekortkomingen kunt overwinnen. Weersta standvastig boze neigingen als u door verzoeken geplaagd wordt. Zeg tot uw ziel: “Hoe kan ik mijn Verlosser ontoren? Ik heb mijzelf aan Christus overgegeven. Ik kan de werken van Satan niet doen.” Roep de trouwe Heiland om hulp, zodat u elke afgod en elke lievelingszonde kunt wegdoen uit uw leven. Laat het zo zijn dat uw geloofsoog Jezus ziet staan voor de troon van de Vader, terwijl Hij Zijn doorboorde handen toont als Hij voor u pleit. Geloof dat u kracht ontvangen zult door uw dierbare Heiland.

ZIEN MET HET OOG VAN HET GELOOF

Zie in geloof naar de kronen die weggelegd zijn voor de overwinnaars. Luister naar de jubelzang van de verlostten: “waardig, waardig is het Lam, dat geslacht werd en ons verlost heeft voor onze God!” Probeer u zich dit zo werkelijk mogelijk voor te stellen. Stefanus, de eerste christelijke martelaar, riep in zijn strijd met de overheden en machten en boze geesten: “Zie, ik zie de hemelen geopend, en de Zoon des mensen staande ter rechterhand Gods.” (Hand.7:56). De Heiland der wereld werd hem geopenbaard als Eén die uit de hemel op hem neerzag met de diepste belangstelling. Het heerlijk licht van het gelaat van Christus scheen op Stefanus met

zulk een helderheid, dat zelfs zijn vijanden zijn gelaat zagen blinken als dat van een engel. Als we onze gedachten meer zouden richten op Christus en de hemel, dan zouden we een machtige steun hebben in het strijden van de oorlogen des Heren. Trots en eigenliefde en liefde voor de wereld zullen hun betekenis verliezen als we nadenken over de heerlijkheden van dat betere land, dat zo spoedig ons tehuis zal zijn. Naast de beminnelijkheid van Christus zullen alle aardse bekeringen weinig waarde hebben. Laat niemand denken dat hij zonder ernstige inspanning van zijn kant de verzekering van Gods liefde deelachtig kan worden. Wanneer de geest zich lang heeft bezig gehouden met aardse dingen, is het moeilijk deze gedachten te veranderen. Wat het oog ziet en het oor hoort, trekt maar al te vaak de aandacht en eist onze belangstelling op. Als we de stad van God willen binnengaan en op Jezus willen zien en Diens heerlijkheid, moeten we hier reeds gewoon zijn Hem met het geloofsoog gade te slaan. De woorden en het karakter van Christus moeten dikwijls het onderwerp van onze gedachten en onze gesprekken zijn. Iedere dag zou enige tijd besteed moeten worden aan een biddend overdenken van deze geheiligde onderwerpen.

DE GEEST HET ZWIJGEN OPLEGGEN

Heiligmaking is een dagelijks werk. Laat niemand zich misleiden met de gedachte dat God hen zal vergeven en zegenen, terwijl ze Zijn eisen veronachtzamen. Het opzettelijk begaan van een bekende zonde legt de stem van de Geest het zwijgen op en scheidt de ziel van God. Wat ook onze godsdienstige gevoelens mogen zijn, Jezus kan niet wonen in het hart dat Gods wet veronachtzaamt. God eert alleen hen, die Hem eren.

“Gij zijt slaven aan wien gij gehoorzaamt.” (Rom.6:16). Als we toegeven aan boosheid, lusten, begeerte, haat, zelfzucht of welke zonde ook, worden we slaven van de zonde. “Niemand kan twee heren dienen.” (Matt.6:24). Als we de zonde dienen, kunnen we niet Christus dienen. De christen zal de verleidingen van de zonde ervaren, want het vlees strijdt tegen de geest. De geest strijdt echter tegen het vlees, zodat er gedurig strijd is. Hier is de hulp van Christus nodig. Menselijke zwakheid wordt verbonden met god-

delijke kracht en geloof roept uit: “Gode zij dank, die ons de overwinning geeft door onze Here Jezus Christus.” (1 Kor.15:57).

CORRECTE GODSDIENSTIGE GEWOONTEN

Als we een karakter willen ontwikkelen dat voor God aanvaardbaar is, moeten we goede gewoonten kweken in ons godsdienstige leven. Dagelijks gebed is even noodzakelijk voor het groeien in genade en voor het geestelijk leven zelf, als het dagelijks voedsel nodig is voor ons lichamenteel welzijn. We moeten leren dikwijls God in gebed te benaderen. Als de geest afdwaalt, moeten we de gedachten terugleiden. Uiteindelijk zal men zich door volharding deze gewoonte eigen maken. We kunnen het ons niet veroorloven om ook maar voor één moment gescheiden te zijn van Christus. We mogen weten dat Hij bij ons is bij elke stap die we doen, als we ons maar houden aan de voorwaarden die Hij gesteld heeft.

Godsdienst moet de belangrijkste zaak zijn in ons leven. Al het andere moet hieraan ondergeschikt zijn. Al onze krachten, van ziel, lichaam en geest, moeten gebruikt worden in de christelijke strijd. We moeten opzien naar Christus voor kracht en genade. Wij zullen dan de overwinning behalen, zo zeker als Jezus voor ons stierf.

DE WAARDE VAN DE ZIEL

We moeten nader komen tot het kruis van Christus. Berouw aan de voet van het kruis is de eerste les in vrede die we moeten leren. De liefde van Jezus - wie kan haar vatten? Ze is oneindig dieper en belangelozer dan de liefde van een moeder! Als we de waarde van een menselijke ziel willen weten, moeten we in geloof opzien naar het kruis en aldus beginnen met de studie, die het thema en het lied der verlostten zal zijn door alle eeuwen heen. De waarde van onze tijd en onze talenten kan slechts geschat worden naar de grootte van de losprijs, die voor onze verlossing betaald is. Wat een ondankbaarheid openbaren we jegens God, als we Hem beroven van het Zijne door Hem onze genegenheid en onze dienst te onthouden! Is het teveel gevraagd om onszelf over te geven aan Hem Die alles voor ons

gegeven heeft? Kunnen we de vriendschap van de wereld verkiezen boven de onsterfelijke eer die Christus aanbiedt - “te zitten met Mij in Mijn troon, evenals Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.” ? (Openb.3:21).

EEN VOORTSCHRIJDEND WERK

Heiligmaking is een voortschrijdend werk. Petrus noemt ons de opeenvolgende stappen: “Voeg bij uw geloof de deugd, bij de deugd de kennis, bij de kennis de zelfbeheersing, bij de zelfbeheersing de volharding, bij de volharding de godsvrucht, bij de godsvrucht de broederliefde, en bij de broederliefde de liefde jegens allen. Want als deze dingen bij u zijn, en overvloedig worden, laten ze u niet zonder werk of vrucht voor de kennis van onze Here Jezus Christus.” (2 Petr.1:5-8). “Beijvert u daarom des te meer, broeders om uw roeping en verkiezing te bevestigen; want als gij dit doet, zult gij nimmer struikelen, want zo zal u rijkelijk worden verleend de toegang tot het eeuwig koninkrijk van onze Heer en Heiland Jezus Christus.” (vs.10,11).

Als we deze weg volgen, zullen we zeker niet vallen. Zij die op deze wijze werken om de christelijke deugden te bezitten, hebben de zekerheid dat God zal medewerken door hen de gaven van Zijn Geest te schenken. Petrus richtte zich tot hen, die een even kostbaar geloof verkregen hadden: “Genade en vrede worde u vermenigvuldigd door de kennis van God en van Jezus, onze Heer.” (vs.2). Door Gods genade kunnen allen die dit willen de stralende ladder beklimmen van de aarde naar de hemel, en ten laatste “met gejuich en eeuwige blijdschap” (Jes.35:10) ingaan door de poorten van de stad van God.

Onze Heiland vraagt alles van ons. Hij vraagt onze eerste en heiligste gedachten, onze zuiverste en diepste genegenheid. Als we werkelijk deel hebben aan de goddelijke natuur, zal Zijn lof gedurig in onze harten en op onze lippen zijn. Onze enige veiligheid ligt in onze volkomen overgave aan Hem, en in een constante groei in genade en in kennis van de waarheid.

PAULUS' OVERWINNINGSKREET

De apostel Paulus werd hoog geëerd door God, toen hij in een visioen werd opgenomen in de derde hemel, waar hij beelden zag die hij niet mocht openbaren. Toch maakte dit hem niet trots of zelfverzekerd. Hij was zich bewust van de belangrijkheid van voortdurend waken en verloochenen van het eigen ik, en zegt onomwonden: “Ik bedwing mijn lichaam, en houd het in bedwang, om niet, na anderen gepredikt te hebben, wellicht zelf afgewezen te worden.” (1 Kor.9:27).

Paulus leed ter wille van de waarheid en toch horen we hem niet klagen. Als hij terugkijkt op zijn leven van zorg, strijd en opoffering, zegt hij: “Ik ben er zeker van, dat het lijden van de tegenwoordige tijd niet opweegt tegen de heerlijkheid, die over ons geopenbaard zal worden.” (Rom.8:18). De overwinningskreet van Gods getrouwe dienstknecht wordt nog tot in onze dagen gehoord: “Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging, of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?... Maar in dit alles zijn wij meer dan overwinnaars door Hem die ons heeft liefgehad. Want ik ben verzekerd dat noch dood, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte, noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.” (Rom.8:35-39).

Hoewel Paulus uiteindelijk werd opgesloten in een Romeinse gevangenis – verstoken van zonlicht en frisse lucht, afgesneden van zijn arbeid in het evangelie, verwachtende spoedig ter dood veroordeeld te zullen worden – toch gaf hij niet toe aan wanhoop of twijfel. Uit deze sombere kerker kwam de getuigenis van zijn sterven, vol geloof en moed, dat de harten van heiligen en martelaars in latere eeuwen inspireerde. Zijn woorden geven zeer juist de resultaten weer van de heiligmaking, die we in deze bladzijden hebben getracht duidelijk te maken:

“Reeds word ik als plengoffer geofferd en het tijdstip van mijn verscheiden is aanstaande. Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb mijn loop ten einde gebracht, ik heb het geloof behouden; voorts ligt voor mij gereed de krans der rechtvaardigheid, welke te dien dage de Here, de rechtvaardige

Rechter, mij geven zal, doch niet alleen mij, maar ook allen, die Zijn verschijning hebben liefgehad.” (2 Tim.4:6-8).

Het karakter van een christen wordt in het dagelijkse leven zichtbaar.

Christus zei:

**“Zo brengt iedere goede boom goede vruchten voort, maar de slechte boom brengt slechte vruchten voort.”
Onze Verlosser vergelijkt Zichzelf met een wijnstok en Zijn leerlingen met de ranken. Hij zegt duidelijk, dat een ieder, die Zijn leerling wil zijn, goede vruchten moet voortbrengen en laat dan zien hoe die ranken vrucht kunnen dragen.**

“Blijft in Mij, gelijk Ik in u. Evenals de rank geen vrucht kan dragen uit zichzelf, als zij niet aan de wijnstok blijft, zo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft.”